

LYŠKÁNORA 112

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Sečen 1088

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Rozhovor s družinovým čarodějem a školním řídícím Jonase Wredou *

* Novinky liscannorské 1088 * Každý den není posvácení *

Motta tohoto čísla

„...Když odstraníme pomalý, zkrátíme vzdálenost...“

Dwany Růžička

„...Světlo bude...“

Otakáro Vesta

Rozhovor s družinovým čarodějem a školním řídícím Jonase Wredou

Rozhovor připravil, vedl a zapsal
Babačan Borůvka

Jonasi, ty jsi v současné době asi jediný z družiny, kdo vyrůstal nebo se narodil v Nurnu. Zajímá mě, jaké to je, prožívat dětství v jednom z největších měst světa.

Nevím, jestli na světě, ale dětství v Nurnu je krásný. Vyrůstal jsem v Nurnu a byl jsem nedotčený vším, co potom jsem zažil v těch letech, kdy došlo k šedovské vzpouře. Do té doby pro mě Nurn bylo mírumilovné město, hrál jsem si s ostatními dětmi na ulicích a po dvorcích. A měl jsem šťastné dětství.

Vaše rodina patřila ke střední třídě.

Můj otec je také narozený v Nurnu a slouží v Nurnu. Je to rodilý nurnian. Pracuje jako knihovník, nižší knihovník v Nurnské knihovně. Je tedy placen z pokladnice města a jako takový požívá úcty, ale stejné úcty požívá i řezník z Lipové ulice

nebo bylinkář nebo kdokoliv jiný. Mlékař. Je to prostě, ty lidi v tom Nurnu se znají. Znají se samozřejmě tím méně, čím vzdálenější je jejich ulice, od té ulice, ve které žijete.

Ty jsi elf. Ovlivnilo to nějak tvoje dětství? Jestli se třeba tvoji rodiče více stýkali s jinými elfy nebo jestli jsi si hrál spíše s ostatními elfaty.

Nurn je kosmopolitní město. A zapařbohové za to. Znal jsem se a znám dodneška, dneska už jsou to dospělí lidé, ale znám se s hobity, znám se s kudůky, znám se s lidmi. Já v tom nevidím žádný rozdíl. Chtěl bych říct...jsou i elfové, kteří nedorostli ani 160-ti coulů.

Později jsi začal studovat na magické univerzitě. Zajímalo by mě, jak se to stane, že člověk přijde na to, že v sobě má ty schopnosti. Jestli třeba dojde k nějakému výronu toho kouzla nebo jestli se to může naučit každý.

Já jsem studoval nebo jsem začal studovat Nurnskou univerzitu na řádném studiu, ještě než jsem poznal Nurnskou družinu. Byl jsem studentem řádného studia. To je vyšší stupeň základního učení. To není nic jiného. Tam studuje spousta lidí, kteří se potom, v běžném životě, až dostudují, věnují řemeslům jako je knihovnictví, jako je práce pro poštovní úřad, jako jsou různé práce, prostě je to normální druh vzdělání. Ale Nurnská univerzita jako taková je závislá na donátorech. Velkou část financí pro svůj provoz získává z toho, že otevírá přednášky i pro jinou sortu frekventantů a to jsou ti frekventanti, které zřejmě ty máš na mysli. A to jsou ti frekventanti, kterým jsem se později stal i já. A to je vlastně z pohledu frekventanta běžného studia vlastně

dehonestující, protože ví, jak se na to vedení univerzity dívá.

Takže ty, když jsi se seznámil s družinou, tak jsi studoval, jak píšeš ve svých zápiscích, na knihovníka nebo mědirytce.

Přesně tak, ty se můžeš stát kýmkoliv, podstatné je získat vzdělání, získat obecný přehled. Umět číst, umět psát, vyznat se v literatuře a v historii a na základě tohoto získaného vzdělání potom mít možnost se ucházet o zaměstnání, které by tě uživilo na celý život. Jenomže poté, co jsem...moje záliba vždycky byl dobrodružné knížky, čmáral jsem si prstem po mapách a tím mě Nurnská družina lákala. Nicméně to co mi přinesla, něco mi přinesla, ale něco mi také odnesla. Odněsla mi to, že jsem frekventantem těchto, stal jsem se vlastně donátorem Nurnské univerzity tím, že se zapisuji do kurzů, ale už nejsem frekventantem řádného studia.

Dobře, ale pořád jsi mi neodpověděl na tu původní otázku. Jak člověk přijde na to, že je schopen provozovat tu magii, jestli to může dělat kdokoliv nebo jestli na to potřebuješ nějaký zvláštní talent.

To je dost těžká otázka. O jakých kouzlech se bavíme. Umět čarovat znamená nebo, když si to definujeme, tak to znamená předvádět nějaká kouzla. Ty kouzla můžou mít různou úroveň. Některým nižším stupňům těchto kouzel se může říkat kejkle. Někdo, kdo se zapíše jako frekventant Nurnské univerzity může skončit jako kejklář, který posunuje skleničkami při předvádění nějakých představení v cirkuse nebo po hospodách, po místních pajzlech. Je to různé. Takže jak se to stane. Musíš v sobě něco nalézt. Každý člověk, každá bytost má svoje limity. A ty samozřejmě se můžeš zdokonalovat jenom do výše svých osobních limitů. Dál už se nikdy nedostaneš. Takže jak se stane, že se z člověka stane kouzelník. Jakého kouzelníka máš na mysli. Máš na mysli kouzelníka jako jsem já? Já bych se mohl s přehledem žít po poutích a cirkusech, myslím, že ano. Ale rozhodně jsem nikdy nedosáhl kvalit Kormana Zlotého, který pro mě je kouzelníkem.

S družinou jsi se seznámil, když jsi ji předával dopisy z nurnské radnice týkající se tehdejší eskalace napětí v Šedově. Jak na tebe působily události, které se děly v tvém rodném městě.

Události v mém rodném městě, než jsem potkal Nurnskou družinu, jsem nepocítil, že se něco děje. Já jsem to nevěděl. Já jsem studoval na univerzitě a měl jsem touhu postavit se na vlastní nohy. Otec mě neustále kontroloval, matka se mě pořád ptala, kam jdu, s kým jdu, proč tam jdu a kdy se vrátím a mě to rozčilovalo. Pro mě byla úleva, že jsem mohl bydlet na kolejích. Jenže aby frekventant řádného studia mohl bydlet na kolejích, tak buď musí být, musí být svým způsobem geniální a potom se dostane k nějakému grantu nebo má nějakého patrona. Což nebyl můj případ. Takže jsem byl chudý. A abych si mohl udržet bydlení na kolejích, musel jsem začít pracovat, přivydělávat si. A poštovní úřad v Nurnu byl pro mě jasnou volbou a tam jsem pracoval pod panem Kozyrohem. Nejprve jako třídič balíků a zásilek, postupně když pan Kozyroh zjistil, že mám poměrně přednost v tom, že rád udržuji jistý pořádek ve věcech, tak mě pověřil tím, že jsem se stal osobou, která eviduje zásilky, má pořádek v dokumentech, zakládá spisy a podobně. Takto jsem si přivydělával. A v době, kdy začínaly být problémy kolem povstání v Šedově, bylo málo pošťáků. Bylo třeba doručit rorejsovy vyhlášky na všechny strany, do všech obcí, do všech samot, a proto jsme byli povoláni i my takřikajíc od pera. Já jsem dostal za úkol obejít obce kolem Liscannoru, Dolhavy a podobně. V Liscannoru jsem tehdy byl poprvé. Štěstěna tomu chtěla, aby první s kým jsem se v Liscannoru setkal byl právě starosta Bolbuch, kterému jsem donášel korespondenci. Byla to urgentní korespondence od starosty Rorejse. Takže jsem se setkal se starostou Bolbuchem a ten byl ke mě velice přátelský, velice milý, kdykoliv jsem přišel, tak mi zaplatil jídlo v hostinci U Hrocha, pití a já jsem se potom vracel. Takže ano do této destinace jsem dojížděl velice rád. A ještě bych chtěl dodat že to byl ten moment, kdy jsem vlastně pana Bolbucha si velice vážil a vážím si ho dodneška pro to, jak se umí chovat k cizím lidem. Je to kultivovaný pán a ví co jsou dobré mravy.

Můžu s tebou jenom souhlasit. Ale co další tehdejší družiníci. Podle toho co píšeš, tak na tebe neudělal příliš dobrý dojem Zoltar Zemikosa.

Jenomže ty asi trochu předbíháš, protože já jsem nosil ty dopisy. Věděl jsem, už jsem zjistil, já jsem se tam jednou i nezřízeně opil, ne svojí vinou, samozřejmě. Tudíž jsem zjistil, že ta obec je svým způsobem výjimečná. Výjimečná tím,

jaké osoby v ní žijí a jakou činnost část těch obyvatel vykonává. A tudíž už jsem poznal, co je Nurnská družina, možná jsem ještě neznal to jméno, ale já jsem stále jenom dojížděl a odjížděl. Já jsem nebyl vlastně dokonce v družině, já jsem nebyl družiníkem ze začátku. Pokud si pamatuji tak ty události kolem Šedova, tu skupinu vedl jistý Al-Rahem, náš přítel Al-Rahem, a já jsem byl vlastně přijat jen jako spojení mezi poštovním úřadem a spojení mezi určitou částí městské struktury. Takže jsem měl informovat o svých podezřeních, měl jsem zjišťovat informace, jestli se nepašuje někde v okolí nurnských doků, kde poštovní úřad sídlí. Tato třídiřna pošty vlastně sídlí v nurnských docích. A chápal jsem to tak, že jsem využíván proto, že mám nějaký vztah k panu Bolbuchovi a postupně i k dalším lidem, a že budu pravdivě informovat o tom co je nekalého případně na zaměstnancích poštovního úřadu. Protože bylo v té době podezření, že poštovní úřad musí v některých svých zaměstnancích mít napojení na pašeráckou síť. Takže já jsem v té době o žádných dobrodružích ani neuvažoval. Pro mě to byla skupina lidí, kteří se ke mě zachovali dobře, a pro které můžu něco vykonat. Zároveň oni vlastně, protože já jsem mimo jiné ještě si přivydělával tím, že jsem pracoval pro pana profesora Kraseje Cvolicha. A tyto události všechny byly provázané. To znamená: já jsem byl při ruce jako kontakt na poštovní úřad a zároveň jako kontakt na univezitu. A pak jsem se táhl s tou družinou, ale v podstatě jako smrad. První šok pro mě byl právě vstup do kanálů. A já tam vstoupil v polobotkách a v asistentském rouchu nosiče tubusů pana Kraseje Cvolicha. Takže já jsem na ty lidi, které jsem v té době ještě většinou neznal, částečně znal, tak jsem nenahlížel rozhodně jako na dobrodruhy, tudíž jsem je nemohl hodnotit z toho pohledu, na který ty se ptáš.

Já jsem myslel, že se posuneme dál, protože bych nechtěl, aby to povídání bylo čistě o tom, co si můžeme přečíst v těch zápiscích. Tak kdybys mi řekl, jak na tebe působili v průběhu celé výpravy.

Dobře tak dále, po té události v kanálech a vzpouře v Šedově, jsem se nepovažoval za družiníka, ani bych se za něj nemohl považovat, protože jsem jím nebyl fakticky. Ale ani jsem se jím netroufal považovat. Já jsem pořád byl zaměstnanec poštovního úřadu a student magické univerzity. O co šlo. Tam se to začalo lámat v okamžiku, kdy jsem

se stal ještě navíc k tomu všemu členem gwendarronské armády. Civilním členem gwendarronské armády. Protože v jednom okamžiku v pevnosti Agerr, která nám poskytla jisté útočiště, tak nám bylo řečeno, že teď podléháme vojenským rozkazům a v tu chvíli mi došlo, že já už nemám cesty ven, protože je-li někdo voják nebo polovoják nebo jak to říct, rozhodně osoba, byť civilní osoba, která podlehá vojenským rozkazům, tak v tu chvíli já, pokud bych porušil tyto rozkazy, bych byl možná, pravděpodobně souzen podle vojenského práva. V tu chvíli jsem začal chápat něco...jako ta skupina se pro mě stala útočištěm z téhle zapeklité situace. Já jsem vlastně byl vydešený a v té skupině jsem hledal útočiště a úkryt.

Kdybys tenkrát řekl Bolbuchovi, že už s tím nechceš mít nic společného, tak by ti to určitě zajistil.

To si nemyslím. Já jsem tenkrát necítil, že by Bolbuch, v té době ještě pro mě pan Bolbuch, byl tak velkým pínem, že by tohle dokázal. Ve chvíli, kdy se do věcí motají okolnosti, které přerůstají, naprosto přerůstají tvoje postavení v rámci tohoto světa, tak to tě akorát semele, takže musíš poslouchat a držet krok. Držet krok s těmi, kteří se v situaci vyznají. Já jsem se v ní absolutně nevyznal.

Možná se ti to líbilo, nechci říkat ty kanály, ale ten pocit zodpovědnosti.

Já neměl zodpovědnost, já jsem jenom chtěl dělat věci správně, tak abych se nemusel stydět a aby mi otec nenařadoval, kdybych se objevil doma. Aby se za mě můj otec nemusel stydět.

Fajn, tak teď jak na tebe působili ti jednotliví družiníci.

V podstatě můžu mluvit až dejme tomu od okamžiku, kdy jsme vypluli pro mě do neznáma na ostrov Rodoch, ale to ještě byla taková polívčička, ale potom dál...

Ta cesta probíhala až výjimečně klidně.

No, do Karnolu a do Bořimska a podobně, to už bylo zoufalství. Já jsem už od vyplutí z Nurnu, ale dál se to jenom zhoršovalo a

stupňovalo, jsem měl pocit, bylo to přesvědčení. Nebo ten pocit hraničil s přesvědčením, že se domů vrátím v lepším případě v dřevěné truhle. To znamená, že jsem celou tuto zoufalou výpravu, které se možná dneska říká morošská, pro mě to byl zoufalý, dennodenní, každochvilní, neustálý boj o přežití, protože na jeho konci, téměř jistě musela stát pouze smrt. A já toužil celou dobu jenom se dostat domů. Podle toho se odvíjelo veškeré moje chování atakdále, atakdále. Ale ty jsi se ptal, jak jsem nahlížel na ty lidi. Nahlížel jsem na ně z jediného hlediska. A to hledisko bylo: Který člověk mě sune blíže k té dřevěné truhle, a který člověk mě od ní vzdaluje. A byly tam osoby, které mě k ní velmi valem přibližovaly a byly tam osoby, které mě před ní v rámci svých možností chránily, ač si to třeba neuvědomovaly. Takto jsem na ně prohlížel.

Kontrétně jmenovat někoho ale nechceš.

Konkrétně? Konkrétně můžu jmenovat Zoltara Zemikosu, který mě tu truhlu chtěl přímo nadělit darem.

Jak jsi na to přišel?

Přišel jsem na to takhle. Tuto truhlu mi mohl nadělit darem přímo nebo nepřímo. Nepřímo mi ji naděloval celou cestu svým chováním, svým lehkovážným chováním, kdy se neohlížel na ostatní a řešil si svoje vlastní zájmy po nevěstících a podobně. Ale přímo mi ji nabídl jednou a to bylo až v Puklině, kde mi přímo dal rozkaz, kdy vlastně vůdce Al-Rahem neuděloval rozkazy nebo možná byl z nějakého důvodu Zemikosa pověřen velet určité části...určité skupině lidí. A on mi dal v podstatě smrtící příkaz. A věděl, že je smrtící a já jsem o tom přesvědčen. A já vlastně měl dvě možnosti. Buď ho odmítnout ten rozkaz. Ale to jsem si myslel, že mě k té truhle přiblíží ještě blíže. Anebo ho přijmout. A tam to bylo teda, že já jsem v podstatě, když jsem do té průzkumné mise šel, tak jsem věděl, že jsem mrtvý. Vrátil jsem se z ní jen čírou náhodou. Tak to je.

Vůdce nějaký čas byl mrtvý, tak to asi bylo v tu dobu.

K tomu možná došlo později, ale podstatné je, že Zemikosa rozhodoval postupu v určité části Pukliny, to bylo tehdy, kdy jsme do Pukliny pronikly, jako myslím ještě na povrchu. Do

toho sídliště nebo jak to tam nazvat a vlastně bylo potřeba zaujmout nějaký bod, nějaká místa a vysílat průzkum, průzkumníky. Tam se totiž všechno omezovalo už jen na jednotlivce. Tak já jsem dostal takový průzkumný úkol, ještě se zapalováním domu, což bylo pro mě ještě vynikající. Takže jsem byl ještě žhářem do toho.

Ale zvládl jsi to.

Zvládl jsem to. Myslím si, že muselo při mě něco stát. Něco co je nad námi. Co to bylo, na to jsem nepřišel dodnes. Já totiž nejsem příliš věřící člověk, ale něco tam být muselo. A věř tomu, že dodnes přemýšlím co to tenkrát bylo.

Ty už jsi mluvil o té Puklině, je jasné, že na tebe hodně zapůsobila, protože jsi po ní pojmenoval svého havrana.

Jistě, pojmenováš to co je tvému srdci nejbližší po nějakých milnicích svého života. A Puklina byl milník mého života.

Ale spíš po něčem co by sis rád připomínal.

Ano, ale některé věci si přece chceš připomínat i pro to, abys věděl, že je nikdy nechceš zopakovat. V životě je nechceš zopakovat. Takže Puklina je pro mě dennodenním připomenutím toho, že do těchto míst se už v životě podívat nechci. V životě. To bylo něco přesně to co je pravým opakem Nurnu. Neřád.

Ty jsi s tím, jak družina putovala pořád na východ psal, že se s tebe stává dobrodruh nebo se tak alespoň začínáš cítit.

Tak už jsem měl boty, žejo. Měl jsem boty po mrtvém, už jsem neměl své polobotky, takže mě do nich neteklo. A postupně jsem měnil svou vizáž. Zarostl jsem vousem například, už jsem i prolil krev. Samozřejmě v sebeobraně, protože to stále byla zoufalá sebeobrana. Pud sebezáchovy, který mi velel hájit svůj vlastní život. To bylo zoufalství co já jsem zažíval. Já jsem se probouzel s hrůzou co dnešní den zase přinese a jestli se vůbec dočkám toho, že budu moci znovu usínat. A když jsem usínal, tak jsem měl sny o tom co bude až se probudím. A ty sny byly hrůzné, protože já jsem se zase opět probouzel s hrůzou a děsem.

Nakonec jste se ale šťastně vrátili.

Vrátili jsme se vlastně zoufale, ale s odlehčením.

Po návratu do Liscannoru jste se dozvěděli, že mezitím zemřel Griffin Linfalas, řídící místní školy.

Ten zemřel 4.9. roku 1082 a my jsme se vrátili asi 20., co si pamatuji. Bylo to jedenáct dní, myslím si, že to bylo tak jedenáct dní po jeho skonu. Byla to tragická událost, ano, ano, samozřejmě.

Ale ty jsi ho neznal.

Já ho neznal.

Přihlásil ses u starosty, že by ses rád stal řídícím.

Přihlásil jsem se, ale ne z důvodu, že bych znal Griffina Linfalase nebo že by mi něco říkala ta škola. Ale přihlásil jsem se z úplně jiného důvodu. Jeden z těch důvodů bylo, že na výpravě v Morochu jsme se setkali s jistým mužem, který se jmenoval Zifnab Lenthana, který neuměl číst ani psát a byl to vlastně...byla to vlastně čistá duše, o které jsem věděl, že pro tenhle svět, do kterého se vlastně my vracíme a on přichází není stvořen. A že tam vlastně bude zažívat to samé, co jsem já zažíval v Morochu. A nechtěl jsem, aby se budil s hrůzou a zoufalstvím. Věděl jsem, že pro něj jediná možnost je naučit se číst a psát. Ale to ještě nesouvisí s tím, že bych se chtěl ucházet o místo řídícího, já bych si to ani nedovolil. Ale zásadním momentem bylo, když to čuně co běhalo po těch nevěstincích, když zjistilo, že zemřel řídící školy, o které já v tu chvíli neměl ani ponětí, začalo pobíhat kolem a vykřikovalo, že bude řídící. A já jsem si říkal, co by se stalo s osobou čistou z Morochu, která pro tenhle svět není připravena a má se naučit číst a psát. A má se začlenit do společnosti. Co by se stalo s takovou osobou, kdyby tento muž se stal řídícím školy. Říkal jsem si: Tak to by skončil v dřevěný truhle.“ Tak já jsem okamžitě neváhal, ale teda jako váhal trochu, já jsem trochu váhal jestli vůbec si to můžu dovolit, ale okamžitě jsem si to srovnal v hlavě a šel jsem za starostou, tehdejší starostou Bolbuchem a navrhl jsem mu, že bych nechtěl, aby tento muž byl řídícím školy a že já bych chtěl být řídícím školy. Ale jakoby na začátku to první setkání se starostou jsem měl pocit, že to je spíš odmítavé. Že on hodně váhal,

jestli vlastně takový nováček, takový vlastně pro něj neznámý, neznámá osoba, jestli jí to může vůbec svěřit. A byl jsem hrozně šťastný, že mi to svěřil. A od té doby, co mi to svěřil, tak jsem si řekl, že to jako prostě musím dělat jako dobře do doby než najdu svojí náhradu. Ale můj prvotní vlastně impuls proč jsem to udělal, bylo právě proto, že jsem si říkal, co by se stalo, kdyby se řídícím té školy stal Zoltar Zemikosa.

Já jenom nechápu. Zifnab byl z Morochu. Ty říkáš, že to byla čistá duše.

Ano, čistá duše.

Ale když přežil s čistou duší patnáct, dvacet let v Morochu, tak už pro něj Nurn nebo Gwendarron musel být procházka růžovou zahradou.

Jak si myslíš, že v tomhle světě uspěje člověk nebo vůbec se dokáže v tomhle světě žít člověk, který neumí číst ani psát a uznává řád kyje a tesáku a žije v tom, že všechno je třeba uplatit, aby si vůbec mohl něčeho dosáhnout a jak si myslíš, že takový člověk skončí, pokud se mu nedostane pomoci. Skončí na skládce za městem, kam odpadkáři vyvázejí odpady. A my jsme tuto bytost...proto říkám čistá bytost, já neříkám, že on byl nějakým, já to myslím čistá bytost ve smyslu nepoznamenání civilizací, nepoznamenání naším světem. On by se v tom nedokázal zorientovat a skončil by špatně. A já jsem byl jedním z těch, který ho sem přivezl. Takže co bych měl dělat. Mohl bych si ho vzít domů, jenomže já bych nechtěl mít morošana Zifnaba doma. To by zase utopilo mě. Takže pro mě bylo východisko z téhle situace. Já ho přivedl. Na mě byla stejná tíže viny jako na všech ostatních. Ale někdo si ji uvědomuje a někdo ne. Já bych měl špatné svědomí, kdybych tohohle člověka potkával žebrat na schodech chrámu matky Nifredil. Takže já jsem si řekl: vzdělej ho, dej mu vzdělání, ať se postaví na vlastní nohy a pak už je všechno v jeho rukou. To je všechno. Tam není nic, záračného, světoborného, tam není žádná jiná myšlenka než to, že ve chvíli, kdy bych ho předhodil Zemikosovi, jakožto řídícímu školy, tak by z něj byl v lepším případě vyhozovač z bordelu. A to ještě z bordelu v nurnském přístavu.

Zpátky ke škole, za těch šest let, co tam úřaduješ, povedlo se ti ji někým posunout?

Něco jsi tam změnil?

Tohle má dvě etapy. Etapu předdormalskou a etapu poddormalskou. V předdormalské etapě jsem se nějakým způsobem hodně snažil. Ale i v poddormalské etapě, můj cíl je pořád stejný. Ten cíl je: já nejsem dobrý řídící. Já říkám, že můj impuls byl právě ten, který měl vazbu na Zoltara Zemikosa. Ale už tenkrát, jsem hledal, kdo by to měl dělat. Já jsem přišel na to, že ve vsi žije jedna žena, která by si zasloužila být řídící této školy a rozhodně by jí přinesla slávu a věhlas v rámci okolí místních vesnic a samot. A tou ženou je Nilien Linfalasová a je to svým způsobem, takovej vlastně symbol toho, že vlastně řídícím liscannorské školy býval jistý Griffin Linfalas, kterého jsem neznal, a ona je jeho dcerou. A ona je tichá žena, která v poklidu a nepovšimnutí žije v téhle obci a přitom je to vynikající osobnost. Proto jsem zařídil to, prostě domlouval jsem to se starostou Bolbuchem, že bych si přál, kdyby tomu byl nakloněn, že bych si přál, aby v případě že zemře, protože ta dubová truhla se nade mnou vznáší neustále, Moroch, Nemoroch, tak kdyby ona se mohla stát řídící té školy. Proto jsem ji taky přijal do školy, proto jsem jí taky vlastně jako jediné, ona je jediná učitelka, není to pomocná učitelka. Všichni ostatní jsou pomocní učitelé. Ale ona ne. Ona pobírá plat. Plat, který si může škola dovolit a zároveň není nedůstojný. A po odstoupení starosty Bolbucha a vítězství Otakára Vesty to samé jsem probíral s Otakárem Vestou. Samozřejmě je to všechno jenom, že jsem se s někým bavil a někdo mi něco řekl. To neznamena, že se to stane. To jako život přináší různé peripetie a zvraty, ale já se snažím o to, aby ona byla řídící školy, protože si myslím, že ona by byla výtečnou řídící téhle školy. A bylo by to vlastně takový symbolický, protože ona je z rodiny, která jak jsem i pochopil později vlastně této obci to školství vybudovala. Takže o toto jde.

Já jsem spíš myslel něco konkrétního, něco ve výuce, ne že jsi tam někoho přivedl.

Proto taky chápu svoji úlohu jako úlohu udržovací. Já myslím, že tím odpovídám na tu otázku.

Ale už je to šest let co tam úřaduješ. Ona nechce tu funkci převzít? Ještě se ti nepovedlo přesvědčit ji?

Ještě jsem s ní o tomhle přesně nemluvil.

Já jsem se snažil zajistit, aby ona se etablovala, aby byla vnímána, že tam je. Protože to není jen tak. Řídícím se nestaneš jen tak, že nějaké hejhula řekne budu řídící. Ne, to musí říct starosta. To musí ti lidé taky přijmout. Jo, přijmout. Protože lidi dělají povědomí a lidi to musí přijmout. Aby to lidi přijmuli, tak to chce svůj čas. A ten čas plyne. Ten čas to ustaluje a ten čas podle mého názoru přijde. Samotřejmě všechno nemůžu, nejsem vědma, abych tady věštil z křišťálové koule.

Takže tvoje plány do budoucna se školou jsou takové, že bys chtěl za sebe najít náhradu.Nebo si ji už našel a chtěl bys ji prosadit.

Já ji našel velmi záhy. Ale já ji připravuji ten prostor. Otázka je, jestli tento rozhovor její šance nezhatí.

Ještě poslední otázka ohledně školy. Když jsi tam začal působit, tak tam studovali lidi a hobiti. A časem se z ní stala čistě hobití škola. Mě by zajímalo, kdyby tam přišel teoreticky třeba kroll, tak by se mu asi musela přizpůsobit úroveň výuky. Měl bys na něj stejné nároky jako na ostatní nebo by jsi upravoval to známkování podle těch vzrožených předpokladů?

Kdyby tam přišel kroll...já ani nevím jestli jsou ve vsi nějaké krollí děti, ale kdyby bylo ve vsi krollí dítě, tak ať přijde. S otevřenou náručí ho přivítám. A samozřejmě, je ale třeba si uvědomit jednu věc. Kroll je samozřejmě nebo má nevýhody, které vlastně svou konstitucí mají. Ale to má každý. Výhody a nevýhody. Co lepšího udělat než se chovat rovně ke všem a než se snažit v každém tom dítěti vyvolat to nejlepší z něj, než mu dávat úlevy jenom proto, aby ve srovnání...lepší je z něj dostat to nejlepší z něj. Podnitit ten zájem. Každý má své limity, už jsme o tom mluvili. To má každá bytost, nezávisle na tom jaké rasy, ale to je úplně nezávislé. Ale k těm limitům ho přibližovat. To znamená z mého pohledu určitě neulevovat, pokud tedy není objektivní příčina, například bezruké dítě bych nenutil dělat stojku, že. Ale jinak, pokud má obě zdravé ruce, mají to dělat všichni. Ale nemá být upozadováno, takže někdy je samozřejmě potřeba trochu ohnout lauku. Někdy ano, ale ta situace nenastala, takže tohle je hypotetická situace. Kdyby se objevil kroll, který by dokázal prospívat, tak není třeba mu ulevovat. Ale naopak, kdyby se dostal do takových potíží, tak si samozřejmě dokážu

představit situace, kdy se dá přimhouřit oko, samozřejmě. Protože podstata je, aby z toho dítěte vyrostl zdravý a dobrý muž a žena, který je schopný nebo schopná najít si práci, najít si uplatnění v životě, najít si svpke místo na slunci. To je podstata všeho. Nic jiného.

Jasně, pokud by to byl kroll a ty by jsi viděl, že se snaží, ale pořád jsou ty výkony objektivně ve srovnání s ostatními třeba na trojku...

Trojka není špatná známka. Tam je spíš jiná věc. Je třeba v každém dítěti najít to, co je v něm dobré. A co je obecná škola? Je to škola, je to instituce, kde se musíš stýkat s dalšími lidmi svého věku, dalšími osobami svého věku. A potřebuješ se dostat do společnosti. Vytváříte společnost, ale všechno má ten cíl, že se musíš naučit určité základní znalosti, které jsou potřeba pro život, tak aby byl jednodušší, a následně, aby jsi našel uplatnění v životě. A ta škola není jenom o tom vyučovat žáky, ale samozřejmě u žáků, kteří by opravdu měli vážný problém, tak jim dokázat ukázat tu cestu, co by mohli v životě dělat. A třeba jim případně i něco domluvit. Domluvit jim první zaměstnání, což je hodně důležité v životě. Takže ano to je otázka, kroll, hypotetický kroll potýkající se v zoufalství, ve srovnání s ostatními v zoufalství, někde na dně, tak je rozdíl jestli má zájem nebo nemá zájem. Takže základní věc – podnitit ten zájem a v případě, že ani rodina ho nepodporuje, tak mu hledat uplatnění v životě v rámci jeho schopností a možností. V rámci toho v čem mu věříš a podnitit ho k tomu, aby neskončil na břehu zabahněného rybníčku uprostřed vsi žebrající o almužnu. To je ta podstata celé té věci.

Tak zpátky k družině.

Jenom jsem chtěl ještě doplnit, že škola může nahradit rodinu v některých případech. Může a dokonce je to její povinnost, pokud ta rodina selhává.

Po pouhém půlroce přišel Rageldor a návrat na západní kontinent. Co si z téhle výpravy pamatuješ?

Víceméně zase tolik ne. Ta výprava se dělila vlastně na dvě části – jedna menší a jedna větší. Ta menší se odehrávala v Nurnu a točila se kolem nešťastných událostí, kdy Nurnská univerzita

naprosto ztratila svůj věhlas a zhroutila se jako instituce. Tak tam si spíš pamatuji ty události kolem té Nurnské univerzity než ty události, které zažívala Nurnská družina. Pro mě to bylo šokující, to co je možné se stát. Jak se to může vlastně stát, že instituce, která je věhlasná a vážená se dokáže v podstatě během roku zhroutit do něčeho co nejde ani pojmenovat. Takže tam jsem se spíš zabýval Nurnskou univerzitou, protože je to mému srdci blízký. A potom byla ta část, které můžeme říkat dobrodružné čmárání prstem po mapách, a tam samozřejmě, co si z toho vybavuju je děs a bída, kdy jsem si uvědomil jedno, že jsem hrdý na to, že žiju v Nurnu, že jsem nurňan, že jsem gwendarroňan, a že se mám kam vrátit, kde jsou pořádky, kde vládnou pořádky, vládne právo. Takže ano, vždycky ať je sebehůř si z toho člověk může vzít ponaučení. Moje ponaučení je to, že jsem šťastný za to, že žiju tam, kde žiju a že jsem kdo jsem. To co jsem. A doufám, že už se nikdy do těchto končin nevrátím.

Co se tenkrát stalo na univerzitě tak hrozného?

Horácus Tenquee. On to dodnes nikdo pořádně neví. A toto není událost, která by přišla jako událost ze dne na den, zčistajasna. Ten úpadek trval asi rok. Postupný. A máme na to různé názory, informací je málo. Nicméně došlo k dehonestaci a degradaci instituce.

Ale v čem ta degradace spočívala?

Horácus Tenquee. Říká se, že Horácus Tenquee byl pod vlivem omamných látek, které mu někdo podával. A že vlastně neřídil a řízení převzali jiní. Zároveň se o tuto instituci začali zajímat i polocivilní složky, jako byla paní Tichá, která způsobila úplný rozvrat. Otázka je, komu sloužila paní Tichá. Kdo měl na to zájem? To dneska pořádně nikdo neví. To jsou spekulace. Nicméně, kdo vyšel posílený z těchto událostí? Na to je potřeba si klást otázku. Ne co se stalo, ale kdo vyšel posílený, kdo na tom mohl vydělat. A ta otázka je podle mého názoru zcela jasná. Ta odpověď na tu otázku.

A ta odpověď zní?

Vítězně z toho vyšlo Laboratorium vedené Magnusem Dlouhověkým a to je ta odpověď na tu otázku. To znamená, že toto všechno byla z

mého pohledu hra, předem připravená hra o uzurpování moci. Nic jiného. A tak se těžko ptát, jestli paní Tichá vůbec věděla komu prospívá, proč se angažuje v celé věci. Proč pan Drake vůbec paní Tichou pověřil těmito výsadami budovat obranu a tak podobně. To jsou všechno vedlejší projevy. Ale základem všeho je, že Laboratorium v tichosti a poklidu posílilo a v nezměněné podobě funguje dál. Takže ptej se pana Magnuse Dlouhověkého. Možná odpoví, možná ne, ale jistě to ví.

Já ale pořád nechápu v čem spočíval ten rozvrat. To se nějak projevilo v kvalitě výuky? To je přece, to o co na univerzitě jde. Výuka a výzkum. Projevily se ty události v těchto oblastech? Nebo je to jenom nějaký boj o moc mezi Laboratoriem a tou magickou univerzitou.

Tohle já už ti nemůžu říct, protože jsem od té doby, přestal být frekventantem Nurnské univerzity. Od té doby se potácím po úplně jiných institucích. Já nedokážu říct, jestli to mělo vliv nebo nemělo vliv. Ale můj názor je, že to rozhodně vliv mělo. Ale na tuto otázku by ti spíš odpověděl Korman Zloté, který podle mých názorů Nurnskou univerzitu frekventuje. Vlastně frekventoval, že.

Toho už se asi nezeptáme.

Ted' už asi ne, ale jistou dobu zůstal věrný svým rychlokurzům.

Takže dál. Přežil jsi i výlet do Rageldoru a po návratu si na kopci za Liscannorem postavil svou věž. Proč jsi si vybral takový netradiční příbytek?

Já jsem četl...nebo už od mládí čtu knížky dobrodružný, ale i postupně jak člověk roste trochu jiný a zajímá mě, co ti elfové vlastně jsou zač, odkud přišli. A co vím teda o elfech obecně je, to se hodně v literatuře dozvíš, spousty literatury, včetně literatury pohádkové, jako pro děti. Že elf...obecná vize elfa je, když se první otázku zeptáš, tak ti každý kdokoli, i takový Dwanny Růžička by ti to odpověděl, že elf má špičaté uši. To zaprvé. Druhé by bylo, že žije ve věži. A třetí by bylo, že jí uzené s hrachovou kaší. A proto já samozřejmě jsem si postavil věž.

Já si spíš představuju elfa v chaloupce na stromě, jak jí ovoce a zeleninu.

To jsem ještě neslyšel. To teda jsem nečetl ani neslyšel. To je zajímavé, o tom si někdy můžeme pohovořit. Nicméně proto jsem si postavil věž. Navíc se traduje, že v Liscannoru...bohužel v Liscannoru, co já jsem tak zjišťoval a studoval, nevzniklo mnoho věží, jako základy ano, ale nikdy nebyly ztopořené až do výsledného... A taky většinou ty věže skončily v prvním až druhém patře v lepším případě rozhodně bez střechy, v lepším případě přikryté plachtou, ale to už tam žil někdo jiný. A já jsem vlastně, jestli se nemýlím první, který na území Liscannoru postavil věž i se střechou. A proto v ní žiju a jsem na to náležitě pyšný.

Pak byly dvě menší výpravy...Notarat a Rivenský turnaj. Chtěl bys k nim něco říct?

Na Notarat vzpomínám vysloveně rád, protože pro mě to byla výprava, kdy jsem opět šel se strachem a věděl jsem, že budeme mřit někde na Zámor, což je ještě Gwendarron, ale pravděpodobně za řeku a dál do Notaratu. A byl jsem vlastně šťastný, že ta výprava se dotáhla až do té Zámoré a nakonec v té Zámorí se to otočilo a šlo se zpátky, takže pro mě ta výprava vlastně byla pozitivní. Já jsem šel relativně bezpečnou krajinou, kde vládne právo a nakonec jsme se vlastně vrátili a k tomu, čeho jsem se obával vlastně vůbec nedošlo. Takže na tuhle výpravu vzpomnám velice rád. A ta druhá výprava, to byla...

Turnaj v oboře.

Turnaj v Rivenu. To bylo v Gwendarronu, takže pro mě pozitivní. Já mám rád výpravy v Gwendarronu. Já je miluju. Netáhneš se daleko, netrvají dlouho a tím pádem se cítíš hodně, hodně...dost často v bezpečí. Takže jako vzpomínám na to rád. Navíc v tom Rivenu jsme nakonec uspěli a myslím si, že i jako to nebyl úspěch s nějakou ostudou. My jsme uspěli dobře. Tam to jako klapalo, řekl bych. Takže jsem byl rád za tyhle výpravy, ale zase tolik ti o tom Rivenu neřeknu, tam jsme pobíhali po oboře a snažili jsme se pokud možno nedostat do přímého střetu. Pokud možno spíš se pohybovat po okrajích a zaútočit tam, kde jsme věděli, že máme převahu. Což mělo svůj smysl a svojí logiku a líbilo se mi to.

Pak už přišla osudová cesta k nám do Erixu. S jakými pocity jsi vstupoval do podzemí?

K vám do Erixu jsem vstupoval s pocity

zoufalství. Já dodneška tomu nerozumím. Nebo takhle: Erix to je město, který je na území Gwendarronu. Dobře, k vám do Erixu, takže to jsem ještě přijel do Gwendarronu. Tím máš na mysli k vám do Dormalu.

Nejsem z Dormalu, pocházím z Erixu.

Tak do Erixu, tam jsem přijel v klidu.

Jasně, ale s jakýma pocitama jsi pak procházel branou dolů, do Dormalu.

To byly pocity šilenství. Pocity šilenství, kdy táhli jsme chodbami, plnými plísní, hub, smradu a já nevím čeho, kde podle mě lidská nebo jakákoliv bytost živá nemůže přežít dlouhodobě. Přesto tam žili lidé.

Trpaslíci.

Lidé. No, lidské bytosti. Humanoidi. Já jim říkám lidé. Promiň, trpaslík je pro mě bytost...jak tomu mám říkat? Živočich se mi nezdá.

Trpaslík je trpaslík a člověk je člověk.

Já nevím, tak jak mám říkat všem živejm.

Asi humanoid.

To je ošklivý. Ale prostě tihleti tam žili. Ale to byli zoufalci. Navíc to byli pěkní gauneři. Spolupracovali s nemrtvými. A nemrtvý, nemrtvý to je zlo tohoto světa. Pokud nemrtvý nebudou vytlačeni do patřičných míst, tak tento svět skončí. Takže tímto jsme my táhli. A do toho se mě jistý pan Snogi od začátku snažil zabít. A nikdo to nechtěl vzít v potaz, že se mě snaží zabít. Takže já jsem tam vlastně zase byl v tom souboji s tím, co bude na konci, jestli dřevěná truhla nebo ne. A pořád převažovala ta dřevěná truhla. A opět tomu velmi pomáhali pánové Zemikosa a Otakáro.

Víme co se stalo na konci výpravy, chtěl bys k tomu něco říct?

No, ten konec výpravy. Ono to vyplývá z toho pojetí...ta družina... ona ta družina má stále...stále má pojetí fungování, kterého se nezbavila, a které bylo signifikantní celou tu dobu. Bylo signifikantní v Morochu, bylo signifikantní v Rageldoru, ono se to táhne. A to je, že ta družina, a

já to říkám teďka hodně často nahlas, protože chci, aby si toho všimli ostatní, že se dělí na menšinu dobrodruhů a většinu civilistů. Co z toho plyne. Ten civilista tam není chtěn. Ten civilista tam má jedinej smysl. Být jako živý štít nebo jakási vycpávka. Vycpávka. Říkejme tomu, to je hezký slovo, vycpávka. A ta skutečná družina je ta menšina. A ta menšina se řídí podle svého, ale ten zbytek nepotřebuje. A ve vyhocených situacích se to vždycky ukáže. A zrovna na tý události, o který mluvíš, se to ukázalo takovým hrozným způsobem, že tam mohli skončit úplně všichni, protože ve chvíli, kdyby tam byl jednotnej celek, tak je silnější, ale když je rozdrobenej, tak už silnej není. A ono to tady pořád přežívá a je to tady. Možná to zmizí, možná to postupně mizí, já to ještě nedokážu takhle říct, ale je to tady. Pořád to tu je v nějaký formě.

Já jsem se na tohle chtěl zeptat později, ale když už o tom mluvíš, tak si to ujasněme. Ty sám sebe považuješ za vycpávku nebo dobrodruha?

Ovšemže za tu vycpávku. Já si nemyslím, že je rozhodující za co se považuješ, ale já jsem byl tak označen. To znamená, že tam to není...

Kdo tě tak označil? Ti dobrodruzi?

Ano, přečti si slavný Bolbuchův článek v Lyškánoře. Tam to říká až překvapivě tak jasně, že jsem za to rád, že to vlastně je takhle pojmenovaný.

Který článek myslíš? Někdy z doby po těch událostech?

Je to takovejma velkejma písmenama napsáno.

Vlevo dole?

Já jsem Nurnská družina nebo tak nějak se to jmenovalo. Já jsem Nurnská družina (článek se jmenuje Bolbuchův manifest, Lyšk. 107. Pozn.autora). Tam vlastně v kontextu vysvětluje celé to fungování a to fungování samozřejmě z mého pohledu není dobře. Samozřejmě z pohledu družinika to dobře je. Ale stejně bych o tom možná polemizoval, jestli to vlastně je dobře i z pohledu družinika.

Tak si to vezmeme. Ty říkáš, že v

současný družině jsou tři dobrodruzi a zbytek jsou vycpávky.

Ano.

A proč si to vycpávky nechají líbit, když jich je pět a ti dobrodruzi tři?

Oni ti dobrodruzi mají ve svý podstatě pravdu. Ale oni mají pravdu. Ale jak ukážeš sílu svého ducha a sílu své osobnosti? Že naopak tohle nikdy neřekneš.

Neřekneš. Ale když si to budeš myslet a budeš se podle toho chovat...Dobře podle mého, když se tak budeš chovat. Když se budeš starat jak o ty vycpávky tak o ty dobrodruhy. Když to nepřiznáš, tak je to sice hezký, ale ty vycpávky budou dál umírat a ti dobrodruzi budou zůstat. Protože dobrodruzi ty vycpávky obětují a najdou si jinou vycpávku.

No dobře, ale já, kdybych byl dobrodruh, což se teda asi nestane, ale kdybych se jím stal, tak si myslím, že budu mít radši vycpávku, kterou znám a můžu jí za tu dobu už věřit, než vycpávku kterou neustále měním. To znamená, že já bych spíš chtěl, aby ta družina byli spíš ti družiníci samí. Nebyly by tam ty vycpávky. Takže bych zřejmě přemýšlel trochu jinak. Ale to je co by bylo, kdyby bylo. Tohleto nemusíme říkat. Situace je teďka taková. A je taková několik let, no. Já vím...zase, kde je moje místo. Já vím, že nejsem dobrodruh. Jsou nedobrodruzi, kteří si myslí, že jsou dobrodruzi. A to je podle mě horší, protože to jejich překvapení je potom o to bolestnější.

Když o tom nebudeš mluvit o tom, že jsi ten dobrodruh a ty ostatní vycpávky, tak ničemu nepomůžeš. Vlastně to jenom schovááš. Ale princip zůstává stejný.

To není pravda. Já, jako vycpávka, se snažím těm dobrodruhům být...co nejvíce jim vypomoci. Protože díky tomu mám větší šanci, že neskončím v té dřevěné truhle. A o to tady vlastně jde.

Ale v situaci, kdy dobrodruh dá pokaždé přednost jinému dobrodruhovi a ne vycpávce, tak i když k ní má nějaký vztah, tak jí prostě vymění.

Ty ses do toho zamotal. Jsou vycpávky a vycpávky.

A to znamená?

To znamená, že ten dobrodruh, když bude muset volit, tak vždycky zvolí tu vycpávku, která mu k něčemu je než tu vycpávku, co mu k ničemu není. A ty se musíš snažit, abys byl tou vycpávkou, která k něčemu tomu dobrodruhovi je, protože potom neskončíš v té dřevěné truhle. Narodil od té vycpávky, která tomu dobrodruhovi k ničemu není. Ta v té truhle skončí s jistotou.

Takže vtip je v tom být ze všech vycpávek ta nejpodlézavější.

Ty to nechápeš. Tady přece nejde o podlézavost. Absolutně ne. Navíc tihle chlapy podlézavost nesnášej. Tihle chlapy chtějí vlastně to samý. Oni taky nechtějí skončit v té truhle. Ale nikdy to nepřiznají. A jelikož nechtějí skončit v té truhle, tak rozhodně se budou starat o vycpávku, která je od té truhly oddaluje. A takovou vycpávkou se musíš snažit být. Pomáhat jim, protože oni potom pomůžou tobě. Ale vždycky ti dají najevo, že jseš jenom vycpávka. Samozřejmě, v časech míru ti to dají najevo. Anebo v časech totálního zoufalství. V mezidobí ne. Ale to je život. To není křivda být vycpávkou. Není to křivda. Každý si hledá své místo na slunci. A to své místo musí najít. Musí vědět, já jsem já a stojím tady. A to je, ale všude, kam se podíváš. To nemusíš mluvit o nějaký Nurnský družině. To můžeš mluvit o čemkoliv. Já nevím co jsi dělal v Erixu, felčara? Asi vás tam bylo víc, byl jsi ten lepší nebo horší? Dával ti někdo najevo, že jseš horší?

Já jsem se vždycky snažil být ten nejlepší.

No vidíš. A proto by ses měl snažit být vycpávka, která se snaží být tou nejlepší vycpávkou, aby byla těm dobrodruhům, skutečným dobrodruhům, užitečná. Protože díky tomu přežiješ. Než přiletí ten poslední šíp.

Fajn, ale opět jsme se nedozvěděli nic o konci té výpravy. O tom, co se tenkrát stalo.

On to vlastně nikdo pořádně neví. Ale v podstatě Zemikosa zradil družinu a další problém byl, že Korman Zlotě vyvolal potyčku, která

znamenala totální průšvih, které nešlo řešit jinak, než zoufalým útekem, kdy si každé vlastně prchal sám na sebe. On v podstatě rozbil družinu na jednotlivce. A ti jednotlivci...těm velel pud sebezáchovy. To znamená: pro mě, a já jsem to i říkal v tom okamžiku Nurnská družina přestala existovat, protože fakticky neexistovala. Když nemáš velení, nemáš skupinu, jseš jednotlivce, tak nejšeš družina. Družina samozřejmě vznikla až později, v Gwendarronu se zase stmelila. Ale tady, na určité časové úsek, Nurnská družina přestala existovat. Pro mě. To je samozřejmě můj osobní názor, jak jsem to viděl a cítil.

Korman byl dobrodruh, žádná vycpávka.

Korman byl dobrodruh. Rozhodně. A je to dobrodruh. Problém je, že každý konání má vždycky nějakou reakci. Něco uděláš, něco se ti vrátí.

Ty jsi tam prý tenkrát zemřel. Ale upíři tě vzkřísili.

Nevím, já vím jenom to, že nevím nic. Já jsem vlastně začal zase vnímat ... po tom útěku si pamatuju, že jsem pak prchal s Vestou, to si ještě pamatuju. Pak černá tma a probudil jsem se ve vězení. To už jsem, ale pochopil že už jsem tam ležel delší dobu. Takže já o tom vůbec nic nevím. Víم jenom, že jsem byl v podvlékačkách. V těch jsem skončil, odjel a dostal se v nich domů. A byl to pro mě totální šok. To co jsem tam zažil. Já už se tam nikdy nechci vrátit.

Já jsem se na to ptal i Zifnaba, protože ten taky před zemřel během výpravy a vrátil se zpátky. Ptal jsem se ho jestli viděl nějaký tunel nebo jak to prostě probíhá.

Chápu. Co jsem viděl? Viděl jsem tmu.

Během návratu jsi vskutku vypadal jako chodící mrtvola. A další rok jsi s družinou na výpravu nevyrazil. Takže jak jsi, kromě řízení školy, ten rok strávil?

Nijak.

Seděl jsi ve věži?

Já jsem otřesený. Já jsem otřesený z

několika věcí. Jsem otřesený samozřejmě z toho... takhle já samozřejmě nemůžu kritizovat Nurnskou družinu, protože jsem v ní krátce. Nemůžu si to jako dovolit. Ale na druhou stranu už sem s ní něco jako odžil. Takže jako, trůfám si velice potichu jenom říkat, že já mám rád, když lidi spolu mluví, jsou spolu a jsou to přátelé. Toto byla smečka vlků, která se rozpadla. Která se rozpadla ještě vlastní vinou. Takže to byl pro mě šok. Něco co potřebuješ, ty to totiž potřebuješ, ty tu družinu potřebuješ k tomu abys přežil. A ona se rozpadne během lusknutí prstu. Tak to byl šok. Takže já Nurnský družině jako takový...vlastně nevěřím, že se to nemůže stát znovu. Nemám už tu víru v to, že je to natolik silnej spolek lidí, že se to nezapokuje během dalšího lusknutí prstu. Další věc: pro mě je šok to, že Gwendarron má historii takovou...nebo aspoň tu novověkou historii, že nemrtvý je zlo. Nemrtvý je třeba vymítit, proti nemrtvému je třeba bojovat. Máme dvě rorějsovy vyhlášky – novou a starou. Máme komendu. Máme historii vyhánění nemrtvých z Nurnu. I takových těch spících existencí. A najednou, v posledních letech, tohle jako by přestalo platit. Najednou a podle mě, oni to cítí, oni prostě, samozřejmě je to...ale co jsem chtěl říct. Chtěl jsem říct, že podle mě je to dáno zase další věci, a to je to, že se ten stát oslabuje. A oslabuje proto, že král je starý. Podle mě, král na sklonku svého života není schopen vládnout a měl by předat vládu. Věřím v to, že jeho nástupce opět pozvedne tyhle starý zásady, který v Gwendarronu, v novověkém Gwendarronu vládl. Ale teď mám takový pocit, že to právě ustupuje do pozadí, takže to je ten další šok a já...mě zbyla akorát ta škola. A ta věž. Jestli tomu rozumíš tomuhle. Já se z toho potřebuju prostě pouze nějakým způsobem ... s tím nějak vyrovnat. A proto se teďka začínám vyrovnávat tím, že jsem osázel ten háj a do tří let by měl růst a já si myslím, že do těch tří let budu zase takovej jako jsem bejval.

Co tě tedy přimělo zase svěřit svůj život do rukou té družiny, která se zase může kdykoliv rozpadnout?

To ti řeknu úplně přesně – jsou to peníze a jistá pýcha, která mi brání, abych přišel žebrat k rodičům o peníze. Já jsem se vyčerpal na tom sadu. A taky plánuju studium. A vono to něco stojí. To mi věř. Zvlášť, když nemůžeš navštěvovat Nurnskou univerzitu. To potom stojí o hodně víc. Takže to mě přimělo. Ale já jsem to bral tak, že jsme placení od hodiny, respektive ode dne, a že můžu jet jenom do

Zámoře a něco si přivydělám. A když jsme už v tý Zámoři byli a ještě se tam mělo jít deset mil, tak jsem si řekl, že těch deset mil ještě dám. Těch deset mil já dám. Ale nemám v plánu, já to nemusím vůbec, já se z té výpravy můžu kdykoliv vrátit. Já jsem placený od hodiny.

No, já si nejsem jistý, jak by se Bolbuch tvářil, kdyby mu řekl: "Hele, já už mám vyděláno, jednu domů." Až by šlo do tuhýho.

Nó, Bolbuch je dobrodruh, říct to může, ale já jsem jenom vycpávka.

Myslel jsem, jak by se tvářil na tebe jako vůdce...

Když já odpadnu, tak se za mě nalepí jiná.

Jde o to, kdybys to udělal až začne jít do tuhýho, jestli ti pak vůdce ten tvůj podíl vůbec vyplatí.

Zase, Bolbuch je fér chlap. Je to fér chlap a vyplatí. Je to první osoba, kterou jsem v Liscannoru potkal. A jsem jí vděčný za mnohý. Tomu já věřím. Tomu chlapovi.

Ještě na poslední věc bych se rád zeptal. Slyšel jsem tě mluvit o našem baronu Kafkovi jako o loupežníkovi.

Myslím, že jsem použil jiný slova. Něco jako kolaborant.

Kolaborant, zrádce a loupežník.

Loupežník ne. Zrádce, možná velezrádce.

Pro mě je baron Kafka hrdina, který celý život podporuje Nurn, bojuje v gwendarronských válkách, i když se Erixu přímo netýkají a zároveň udržuje posádku, která zadržuje nemrtvé, aby vyhržely...aby se dostali z toho podzemí. Takže mě by vážně zajímalo, kde vzniká ten rozpor.

Já v tom nevidím rozpor. Já barona Kafku vidím jako zločince, který právě žije z toho, že na jednu stranu jakoby brání jejich průniku a na druhou stranu s nima obchoduje, takže on z toho žije. Jemu to velice vyhovuje. A já jsem řekl, že ho

udám. A neudal jsem ho, jenom pro to, že kdybych já udal barona Kafku za velezradu, kterou on evidentně, naprosto evidentně provozuje, tak bych tím zároveň udal Kormana Zlotého a toho já udat nechci. A to jedinej důvod, proč já jsem o tom mlčel a to je ten můj třetí šok.

Dobře, ale co on může dělat? Nemá sílu, se kterou by to tam vyrazil vyčistit, Nurn mu nepomůže a přitom potřebuje informace o tom, co se tam dole děje. Takže s nimi musí obchodovat.

A já říkám, že je to zločinec. A tím bych to uzavřel.

Dobře já říkám, s více než dvacetiletou zkušeností života na jeho hradě, že je to hrdina.

A já, jako vycpávka z velkého města, říkám tobě, jako vycpávce z malého města, že je to zločinec a velezrádce.

Na tom se zjevně neshodnem. Tak ti děkuju a hodně štěstí.

Pozn. autora:

Tento rozhovor byl pořízen večer toho dne, kdy jsme pod Bolbuchovým vedením poprvé dosáhli pevnosti Kapoun. Pohnuté události výpravy způsobily, že jsem na něj zapomněl a našel ho až při vybalování věcí po návratu do Liscannoru. Jonas na mě ze začátku působil tak, že má pár důkladně promyšlených myšlenek, které by chtěl sdělit světu a ve strachu, že bude špatně pochopen je opakuje s drobnými obměnami pořád dokola. Výsledkem byly banální fráze. Ale s postupujícím časem a počtem vypitých korbělů jsme se oba uvolnili a rozhovor plynul velmi příjemně. Je příznačné, že dnes, po pouhých několika měsících, jsou dva ze tří dobrodruhů kteří na výpravu vyrazili, po smrti. Vycpávka za stejnou dobu padla jenom jedna. Jonas, který se tak rozzohnil ve svém odporu proti nemrtvým je obviňován úřady i panem baronem z toho, že Zlotého tehdy neudal, a také ze spolupráce s nekromanty. I když později při práci pro pana Ivara přituhlo opravdu dost, tak jsem od něj už nikdy neslyšel, že by se chtěl nechat vyplatit. A tak si myslím, že se mýlí v té nejdůležitější věci – Jonas není žádná VYCPÁVKA.

Novinky liscannorské 1088

V minulě Lyškánoře bylo uvedeno, že gworský elf pan Kaplo Drím se ubytoval v hostinci U hrocha na náklady pana starosty. Tato informace však byla nepřesná. Na nákladech spojených s pobytem pana Dríma se podílel i Jorchen Kierke. Za toto opomenutí se panu Kierkemu omlouvám - O.V.

V prvním měsíci roku 1088 se družina nechala najmout od jistého pana Radgula Ivara za účelem jeho doprovodu do sporné oblasti, ležící za severozápadní hranicí Gwendarronu. Je známo, že se zde nachází rozsáhlá podzemní říše Dormal. Krajina na povrchu je považována za řídké obydlí pustiny. Kdysi dávno zde ovšem vedla důležitá obchodní cesta, nárokováná Gwendarronem. Družina vyrazila pod vedením trpaslíka Bolbucha. A opět se potvrdila skutečnost, že tyto nehostinné kraje jsou zrádné a kruté. Nejprve během přepadení v lese zahynul elf Lanar Stříbrňák. A pak během útoku na ruiny města Zhark došlo k dvojité tragédii. Rozsekání trpasličími sekýrami odešli z našeho světa hned dva družinovní veteráni. Společně tam padli trpaslík Bolbuch a člověk Al-Rahem. Vzhledem k situaci na bojišti nebylo možné jejich těla řádně odnést a pohřbit. A tak byly ostatky obou reků zneuctěny a jejich hlavy skončily na kůlech primitivů. Ránu způsobenou ztrátou těchto starých dobrodruhů bude družina jen těžko zacelovat. Vzhledem k závažným okolnostem přerušila následně družina tuto výpravu a navrátila se do Liscannoru.

Bolbuch přišel do společenstva roku 1062 a byl na dvacet čtyřech výpravách, z nichž šest, včetně té poslední, vedl jako vůdce. Byl majitelem nemovitosti na území obce. Zároveň po tři volební období vykonával funkci starosty Liscannoru.

Al-Rahem přišel do družiny roku 1075 a byl přítomen na třinácti výpravách, z nichž tři vedl jako vůdce. Byl majitelem nemovitosti na území obce. Byl obecním rybníkářem a pomocným učitelem těloprůžby.

Na jaře roku 1088 zemřela přirozenou smrtí ve věku třiapadesáti let dlouholetá občanka Liscannoru paní Wyndred Rugorská, vážená majitelka domu v Liscannoru. Wyndred se narodila roku 1035 krollovi Lynhaardovi a kudůčce Wenofe. Byla vdovou po Rhyrnovi Rugorském, který padl

roku 1081 na dalekém severu.

Radostnější zprávou se stala svatba Doliany Moskytové na jaře roku 1088, dcery Gerlloda a Lilien. Doliana si vzala klenotníka z Nurnu, váženého pana Rancepta Prazka. Do Nurnu se také následně odstěhovala. Ve vdavkách tak následovala své dvojče, sestru Thirien. Gratulujeme.

Následující oznámení je natolik otřesné, že uvedu pouze holá fakta bez zbytečného komentáře. 30.3.1088 jsem byl předvolán na starostenský úřad města Nurn, kde mi bylo starostou Brantem Rorejem oznámeno, že bývalý člen družiny Korman Zlotě, podle všeho nakažený vampirismem, se stal masovým vrahem a že jsou někteří družiníci minimálně v podezření, že věděli o propuknutí zákeřné nemoci u Kormanana a tuto skutečnost neoznámili úřadům. Celá záležitost se týkala tragického konce výpravy do Dormalu z roku 1086. Starosta Rorejs poskytl družině lhůtu do 15.4.1089 na chycení či likvidaci bestiálního zločince. Co se bude dít v případě neúspěchu po skončení lhůty mi Brant Rorejs nesdělil. V polovině deštěna 1088 vyrazila tedy družina, notně oslabená předchozími událostmi, ve složení Jonas Wreda, Dwany Růžička, Babačan Borůvka, Nif a Otakáro Vesta směrem na Marrburk, kde byl naposledy zaznamenán výskyt Kormanana Zlotěho. Bohové stůjte při nás, neboť tohle je krize! O.V.

Vzhledem k několika úmrtím v Liscannoru bude na území obce k mání hned několik nemovitostí, poté co bude ukončeno dědické řízení.

1. Dům č.p. 1. Kamenný dům jehož posledním vlastníkem byl Lorgen Erinský. Z historického hlediska se jedná o velice zajímavou nemovitost. Rozlehlá stavba se nachází na pozemku v centru obce v blízkosti hostince U hrocha. K domu přináleží i stáj. Nemovitost je v zanedbaném stavu. Dědické řízení bude končit 12/1088.

2. Dům č.p. 25. Kamenný dům po Zifnabu Lenthanovi. Menší dům se zajímavou historií se nachází u potoka. Dům byl v minulém roce nákladně a s velkou péčí posledním vlastníkem přestavěn s osobitým vkusem. Dědické řízení bude končit 9/1088.

3. Dům č.p. 41. Kamenná zemnice s velkým pozemkem po panu Bolbuchovi se nachází

na pěkném místě v širším centru obce kousek od hostince U hrocha. Byla opravená v roce 1084. Dědické řízení bude končit 4/1089.

4. Dům č.p. 48. Kamenný dům po panu Al-Rahemovi. Udržovaný dům se zahradou se nachází hned u rybníka. Dědické řízení bude končit 4/1089. Všechny nemovitosti budou nabízeny za velice příznivé ceny.

Dům č.p. 24 po Wyndred Rugorské přechází do vlastnictví pana Haarduna Rugorského a paní Eleanor Rugorské.

Pan Luncius Nórienský obdržel od starosty obce mimořádnou odměnu ve výši 2000,- zlatých za dlouhodobé služby ve funkci zástupce starosty.

Novinky liscannorské 1088/II

Sedmého měsíce roku 1088 se družina navrátila zpět do Liscannoru, když předchozí měsíce strávila zbesilým honem za účelem dopadení Kormanana Zlotěho. Tento hon nakonec dospěl k úspěšnému konci a nebezpečná upíří bytost, za svého minulého života známá pod jménem Korman Zlotě, byla zlikvidována, identifikována a její tělo bylo předáno příslušným úřadům. V relativně krátkém čase tak skončila noční můra Nurnské družiny. Ufff... O.V.

Korman Zlotě přišel do družiny roku 1076 a byl s družinou na jedenácti výpravách. Byl majitelem nemovitosti na území Liscannoru. Kormanův osud zajisté patřil v historii družiny k těm nejpestřejším a nejpodivnějším. Za družinu byl vždy ochoten se bit do roztrhání těla a bezpochyby patřil k zasloužilým družiníkům. Osudným se mu stal sled událostí spojených s Dormalem i poněkud lehkovážný přístup k nemrtvým. Korman Zlotě bohumžl přešel na druhou stranu a ocitl se v jiném světě. Ve světě, před kterým je vždy nutné se mít na tom nejpřísnějším pozoru.

Povolení pobytu v obci dostali pánové Ieronýmus, Grub a Jan Křivý, kteří se vrátili do Liscannoru s družinou z honu na Kormanana Zlotěho. Elf Ieronýmus jest majitelem opice a flašinetu se třemi hracími kotouči. A je od narození slepý. Pan Grub jest povahy prchlivé, jest trpaslíkem a pochází z Naglinu. A Jan Křivý je..., Jan Křivý je. Všichni tři se ubytovali v hostinci U hrocha. Majitel hostince, ctihodný pan Luncius, si v poslední době

opravdu nemůže stěžovat na nedostatek hostů, neboť všech šest cimer hostince je obsazeno. Navíc pan Křivý si u Luncia začal přivydělávat jako pomocná síla.

Babačan Borůvka si v Nurnu u stavitele Božetěcha Říháka objednal stavbu nového domu, který by měl být dokončen do konce roku a ponese číslo 51. Bude se jednat o srub křížený.

Novým rybníkářem po padlém Al-Rahemovi se stal pan Kaplo Drím. Elf, který byl družinou zachráněn v lesích okolo Sovího dolu. Je třeba říci, že pan Kápolo rybník převzal ve vzorném stavu a plný ryb, neboť Al-Rahem byl rybníkářem příkladným a pečlivým.

Sedmého měsíce roku 1089 bude případně k dispozici další nemovitost na území obce. Jedná se o dům po Kormanovi, který nese č.p. 49. Jedná se o kamenný dům s menším pozemkem, nalézající se uprostřed obce.

Pro rok 1088 byly vyplaceny z obecní pokladnice následující částky. 1000,- zlatých dostala škola, 200,- zlatých obdržel nový rybníkář po 300,- zlatých obdrželi hrobník a obecní pasák.

Jonas Wreda se po návratu z výpravy rozhodl podstoupit náročné studium magického směru, a to přímo ve slovutném Šestivěži v Golzaradu (*tak asi je dobře, že už nestuduje v Marrburku, že - O.V.*).

Luna Nórienská, dcera hostinského Luncia a jeho ženy Swianny, se provdala do Erixu. A jak jinak než za hostinského, pana Kurze Kroužka. Ten vlastní hostinec U Upíra, který se nalézá na hlavním náměstí města.

Smutná zpráva přišla z osady Vranigost, kde v pozeňnaném věku sedmdesáti osmi let zemřel koncem sedmého měsíce roku 1088 Aedd Ruindorský. Aedd byl pamětníkem starých časů. Absolvoval deset výprav, přičemž byl dvakrát zvolen za vůdce. Jako jeden z mála družiníků byl schopen pověsit riskantní život dobrodruha na hřebík a usadit se. Byl předákem obce Vranigost, kterou založil. Věnoval se hlavně rybolovu, o čemž svědčí i báseň "Ruindorský Aedd chytá sumce", jejímž autorem byl Klabej Myšilov. Jeho smrt oznámila liscannořanům dcera Illayen, která se provdala za brašnáře Leomana Kuranta do Nurnu.

Illayen zároveň zařídila pro svého otce důstojný pohřeb. Hojně navštívený obřad se stal i jakousi tichou vzpomínkou na staré dobré časy. S Aeddovou smrtí tak Vranigost zcela osířel.

Šedmý měsíc roku 1088 byl nakonec zakončen veseleji. A to oslavou zakončení událostí spojených s Kormanem Zlotěm, resp. s bytostí známou za života jako Korman Zlotě. Oslava se konala v hostinci U klobouku, který se nachází v Lipové ulici nedaleko od nurnské radnice a je v majetku pana Vesty. Oslavy se zúčastnili nejen dobrodruzi, ale i všichni liscannořané, včetně dětí (ani nevíte, jak strašně se mi ulevilo, že je celá patálie s upírem Kormanem za námi. Na památku dobrodruha Kormana Zlotěho naopak pozvedám číši salidského - O.V.).

Otakáro Vesta - starosta

Každý den není posvěcení

To vítr zavál tučný svazek zašpiněných, potrháných a nepodepsaných pergamenů až na práh mého domu. Po jejich prostudování jsem jej předal vydavateli Lyškánory, neboť má bezpochyby co do činění s Nurnskou družinou. Text nemá ucelenou formu, autor v něm podivně přeskakuje z nevzrušivého času přítomného do času minulého, je zde množství překlepu. Místy se zdá, že se pisatel snaží používat učená slova, aby se vzápětí uchýlil k vulgarismům a hrubostem. Někdo by možná řekl, že je to takový příběh z města Nirk - O.V.

Každý den není posvěcení

Do rozšlapaného kravince! Tak to je konec! Kavalec mě fakt podrazil. Gauner jeden! Ten požírač chcíplech krys mě předešel. A stačilo tak málo. Teď je ze mě žebrák. V Altenbruchu sem skončil. Musím se dekovat někam daleko. Celej podnik je teď jeho! Se všema holkama i se všema informacema. Zřejmě se na tom domluvil s Pšoukem. Břínk, prásk a buben! Pšouk byl přece domluvený se mnou. Měl jsem mu nabídnout víc a bylo by to celý navopak. Krivák zmutovanej!

Zase budu začínat odznova. Potřebuju kapitál, ale mám pár podělanejch šupů. A hlavně mi teď půjdou všichni po krku, když to na mě Kavalec všechno hodil. A určitě už rozhodil sítě. Parta

Mečlů vod Lívance. I Prejti a Ferda Dloubák. A vypustili za mnou určitě i Pomejeho a Žezla. Ale hlavně se bojím Dobráka. Kam se mám jako zdekovat? Na ostrovech mě vždycky může někdo poznat a vzpomenout si. Musím někam dál. Potřebuju prachy, mergele, škváru. Tak jo, tady za sebou zaspávám kanál a mizím.

Šance tu vždy je, musí se jen popadnout za pačesy

Nurn. Velkej přístav. Tady, pokud vim, našinec žádný kšefty nedělal. Tady si to hlídají jiný. Nejdřív sem obešel pár pajzlů a obehrál nějaký chudáky o pár šupů. Vyčkává a mapuju terén. Nechci se zatím pouštět do větší hry. Nemám na to. Ani škváru, ani kontakty. Na vstup mezi svobodný lidi potřebujete hlavně doporučení. Ručitele. A já mám maximálně sebe. Navíc tady našinci dostali před pár rokama těžkej úder. Mocnej kopanec. Ten místní Šedov se zase zvedá, takovej je běh času, ale to si vohlídají jiný. Bez ručitele nebo těžkého balíku se mezi ně nedostanu. Snad jako poskok a podržaška, někomu se vloudit do přízně, ale to taky trvá.

Na to musím jinak. Změnit barvu, přemalovat ksicht. Dát tomu čas. Když mě jako malýho pancharta ten věčně připitej mrzák Hák učil číst a psát, zatímco si matka vodila za plentu kunčafy, tak sem se vztekal a flusal mu do korbele, ba i horší věci. Ale pak sem to vocenil a začal využívat toho, že sem gramotnej. A navíc mi pak začalo hučet v hlavě a objevil sem Talent. A škrábal sem se nahoru. Začínal sem jako voči a uši a pak dál a vejš. Prásknout, votočit, nastražit past, sklapnout past, zavřít do sudu, zabušit na dveře, utáhnout kšandy a sklidit úrodu. A vždycky se snažit myslet vo krok dál. Učit se vod života. A vono to šlo. Nakonec sem měl vlastní nevěstinec a pohodlíčko. A pak mě vochcal Kavalec.

Tak sem změnil barvu. A zaklepal na chrám. Náká matka Nifredil. A spustil sem tu svojí, že sem poutník a chci sloužit. Neřek sem, že sem z Altenbruchu, posunul jsem se na Kamennej vestrov a že sem tam žil v klášteře, pečoval vo potřebný a tak dále. Plácal jsem něco o mrtvých sestře a vo svatym Dalešovi a vo svatý Mauře. A že hledám smysl svého bytí. Nablil jsem jim to kyblíčku a pěkně zabalený to těm dobrákům předhodil. A že budu dělat cokoliv. A hlavně jsem jim neřekl, že sem Grim Vepřek, zvané Svinák, ale že se menuju Julián Chrpa. Julián Chrpa! Házel jsem voči a voni to vzali a poslali mě za náky m otcem Humplanem

do chrámu nějaký bohyně Živy a že když sem kajícnej a gramotnej, tak že se pro mě vždycky něco najde. A požehnali mi na cestu. Dobráci.

A ono se našlo. Otec Humplan mě přijal a tak jsem začal měnit barvu. Přepisoval sem knihy, čmáral lejstra, vedl účty a hlavně čekal. Měsíce. A moje stopa zatím pořád zapadala prachem. A pak za mnou jednou uprostřed léta přišel nervózní Humplan a požádal mě o službičku. Proč ne, že jo. Zmínil se o nějakých problémech a že je potřebuje vyřešit a že mám dojet do nějaký vesnice Lyzganor a přitáhnout z ní nějaký dobrodruhy co řešej problémy. Dobrodruzi co řešej problémy? Prej nějaká Nurnská družina. Aha. A proč pro ně teda nemám zajet do Nurnu, když jsou Nurnská družina? To prej ne, voni si tak říkají, ale bydlej v tom Lyzganoru. A starostuje tam nějaký Bolbuch. Konaj hrdinský skutky. Tak sem se na tu družinu tak trochu pozeptal v okolí a taky v Nurnu a ty dobrodruzi prej skutečně existují a sou to velký pracháči. Ha, výlov na obzoru. Možná přišel čas vylýzt zpod peřiny a začít se starat vo škváru. Tak sem se do toho Lyzganoru vypravil.

Otec Humplan mi půjčil mezka a dokonce mi dal k dispozici i takovýho vošklivýho člověka, kterýho sem u toho Živina chrámu už viděl tahat náky bedny. Dělal pro Humplana už přede mnou. Tahač. A nebyl to tak vlastně úplně člověk, byl to barbar. Barbari sou takový hrubý a pokřivený lidi, co tahají bedny nebo dělají vyhazovače. Nějaký Fic nebo Filc. Tak si, milej Filcko, vem taky mezka a jedem do toho Lyzganoru. Možná vanou nový větry. Když sou to ty dobrodruzi, co mají prachy.

Slušnost otevírá dveře

Nebylo to daleko. Ta vesnice jmenovala Liscannor a ne Lyzganor. To jenom pro pořádek. Poněkud zvláštní směsice baráků. Od chatrčí až po honosný domy a taky sem tam zahlídl nějakou věž na kopci! Málo psů, žádný žebavý ani zvědavý děcka. Hospoda. Otvírá dveře, malej lokál a několik štamgastů. Podivná směsice ras. Uctivě se klaním a hned se ptám na tu Nurnskou družinu. Kladná reakce. Pfff. Trpaslík, lidi, dokonce kudůk jakýsi a obsluhuje je nějaký kříženec. Obyvatelé hrdinský vesnice. Nasávají už v brzký odpoledne. Asi si to můžou dovolit. Dobře, dobře. Klaním se a ptám zda je můžu pozvat na pivo. Je mi to dovoleno. Říkám jim, že sem rád, že sem je našel..., tu slavnou kumpanii. I když, pravda, to vůbec těžký nebylo. A předávám jim pozdrav od otce Humplana. Netuším o koho se jedná.

Pochopitelně. Ten kudůk mi dosti drze klepe na rameno. Za tohle se takovej drzejm paznechtům dávala u nás nakládačka. Vyslaný signál je jasnej, ten kudůk se cejtí bejt nade mnou. Musím to skousnout. Někdy se holt jeden musí sehnout, aby se pak zved. Přijímám to a tvářím se vlídně a pak se ptám na starostu Bolbucha. Jeden z nich mě opravuje, že to už žádný starosta není, že starosta je nějaký Vesta a ten že tady není. Starý informace mi Humplan dal. Ale to je jedno. Ten trpaslík se mi představil jako Bolbuch. Vypadá opotřebovaně a je lehce cítit stařinou. No, spíš silnějc. Vstávám a představuju se jako služebník chrámu bohyně Živy, Julián Chrpa. A hned přijímá na jejich zdraví a vyřizují jim Humplanovo pozvání a že je tam mám doprovodit. Teď asi nastane dohadování a všetečné vyptávání se. Ale ne. Ptají se na akorát jestli hned. Jasně, že hned. A ten jeden člověk mi dokonce řek, že je vidět, že sem vzdělanej. To si piš, cháme, že sem vzdělanej. Vzdělanej a protřelej životem. A ten malej kříženec co obsluhuoval pochopil, že sešlost bude odcházet a začal se dožadovat placení. Ale jistě, však jsem tady ty pány zval a podávám mu velkoryse zlatku. Zbytek si nech, mutante. Kruci! To je prej za jedno a prej sem jich objednal šest. Asi neumí počítat. Zval jsem jenom ty čtyři, hostinskýho ne a se mnou je to pět. Aha, tak Fic si dal taky! Tsss. Křiví se mi huba, ale nahlas žertuju o přirážce pro přespolní. Tak prej ne, ubezpečuje mě ten druhý člověk, na první pohled jižan. Prej to tady tak účtují všem. Koukám, že si hrdinové žijou nad poměry a ten místní hostskej na tom rejezuje slušný prachy. Šikovnej chlapík. Tady bych chtěl mít taky podnik. V duchu jsem rád, že mám splněno, teď jenom s nima dojet za Humplanem a pro dnešek budu mít padla. Uvidíme, jak se události vyvinou.

Celkem rychle se ta čtveřice shromáždila před hospodou. Ta hospoda se jmenuje U hrocha. Mám pocit, že to je nějaký tlustý zvíře. Aha, tak že mě to překvapilo. Ten jižan si jako jezdecký zvíře přivádí nějakýho divnýho koně. Říká mu dromedár a tam kde má mít kůň sedlo, tak tenhle má takovej chlupatý kopec. Už takhle mi ta skupina přijde neuvěřitelně nápadná a s tímhle zvířetem se za náma tuplem každéj votočí. A kdyby to byli vojáci, tak bych řekl, že ústrojovou kázeň teda moc nedodržují. Ale teď do Nurnu nedoprovázím nějaký vojáky, ale hrdiny a dobrodruhy. Hrdiny a dobrodruhy, který si říkají Nurnská družina a sou cejtí prachama.

Tak vída, ještě sme se po cestě rozrostli o nějakýho hobita, kterýmu říkají Babačan Borůvka.

Asi o něj rodiče moc nestáli, když mu dali takový pitomý jméno. Že maj hobiti vesměs pitomý jména vim samozřejmě dávno, ale Babačan a k tomu ještě Borůvka? A že ještě dorazí nějakéj Zemikos, ale až pozděj.

Uvádím družinu k panu Humplanovi a tak nějak u toho zůstávám i když bych měl asi vypadnout. Ale v duchu sem se už rozhodl. Do přízně téhle pracháčů se musím vloudit stůj co stůj. Lejster už mám plný zuby. A koukám, že Fic zůstává taky. Ten chlap je možná mazanější než vypadá. Musím si na něj dát pozor, aby se mi moc netlačil do plánů.

Humplan mě nechává v místnosti a předestírá družině ten svůj problém. Že mu napsala nějaká Draka z kláštera v Roztoklatech, že se tam nerodí. Úroda jako. A že se to zřejmě někdo pokusil řešit tím, že obětoval dítě. A to nepomohlo a navíc to začalo řešit vojsko. Ty Roztoklaty jsou v Gwendarronu. A celej tenhle příběh je rozprostřený už na několik let. To sou teda věci. Moc to neposlouchám, protože raději pozoruju tu slavnou družinu. A jak se tak koukám, tak můj zrak najednou padne na toho starýho trpaslíka. Teda na jeho levou ruku. Teda vlastně na hák! Ten dědek nemá ruku! Mrzák. Kripl. Co je tohle za bandu? A má cenu od vejletu s nima vůbec něco vočekávat?

Tak Humplana tak nějak všichni poslouchaj a mudrujou. Nejdůležitější ovšem je, že jim za to, že to v těch Roztoklatech vyřešej, nakonec nabízí odměnu od dvaceti do padesáti tisíc zlatech! He, a sem zpátky v ději. Takový prachy! I kdybych jim měl vařit a slát, tak s nima musím jet.

Hrdinové se začínaj dohadovat vo tom, jak se do toho kláštera dostat a Humplan jim to ukazuje na mapě a říká jim, že nejlepší bude když tam pojedou jako náhodně posbíraný laici, který si dou vyškemrat pomoc s úrodou. Ten drzej kudůk se Humplana zeptal jestli můžeme zabíjet. Náhodně samozřejmě. Odpověď je, že ne a že zbraně maj pokud možno zůstat schované. Tak co vlastně jako sou? Dobrodruzi, hrdinové, vrazi nebo spolek válečnejch kříplů? Asi všechno dohromady.

Tak a teď se dostat do stavu. Ani se nemusim namáhat. Vyřešil to ten dobrák Humplan, když jim řek, že by jim ještě k vyřešení úkolu by jim přidělil mojí osobu a toho Fice. A voni, že jo a že teda máme sehnat nějakou bednu. Asi tak a tak velkou. Rakev? Ujede mi, když ten trpaslík naznačuje rukou a hákem rozměry. Smějou se, a že to prej bude jenom na ukrytí zbraní. Zatím. Dobrej nápad. A říkám jim, že není problém, že tady Fic má velký zkušenosti s taháním beden, takže určitě

nějakou sežene. Sehnal. A já taky zjistil, že se nejmenuje Fic, ale Nyf! Sakra musim bejt ostražitej a dávat si na tyhle detaily pozor. Jak je možný, že sem ho celou dobu měl za Fice? Asi mě spleťlo to místní nářečí.

S Nyfem nám oznamují, že můžeme jet s nima, ale nebudeme volit vůdce. Volit vůdce? Co to jako má bejt? Tak nějak sem si myslel, že vůdce je ten užvaněnej kudůk, co mě při prvním střetnutí plácal po zádech. A navíc před chvílí sprdnul toho černovlasýho člověka, že prej moc žvaní. Tak moment, kde se tady zase vzal ten černovlasěj? Fakt bych měl asi začít dávat pozor na svoje okolí a udělat si v těch hrdinech pořádek.

Takže tu máme toho přidržího kudůka, co mu říkaj Zifnab. Tenhle chlapík se očividně musel protloukat životem dost bídě. Má móresy podsvětí. Asi jako já. Ale hloubš a tak někam víc do pralesa. Takže je nebezpečnej, protože zná. Zná a ví. A pak je tu ten starěj trpaslík. Bezrukej. Nosí na zádech strašlivou zbraň, který říká falchion. Obouručnou! A má to řešený tak, že pravou rukou drží rukojeť a na háku, co má místo levačky, má takovej špagát, kterým nahrazuje řádnej úchop druhou rukou. No, to sem tedy zvědavěj jak tohle bude používat! Jo a jmenuje se Bolbuch. A pak je tu ten jižan. Člověk, kterej vyrazil na dromedárovi. Asi aby byl nenápadnej. Jo, tak dobrý, prej pojedeme všichni na voze a předstírat, že sme se posbírali na cestě. Jmenuje se Al Rahem a je občas taky pořádně důležitěj. Asi soutěží s tím Zifnabem. No a pak je tu Borůvka. Babačan Borůvka, co se tváří jako jelito a říká že bude užitečnej jako felčar. Ten mi nepříjde moc nebezpečnej, navíc je strašně mrňavej, ale našinec nikdy neví. A pak je tu ten černovlasěj člověk s takovým hodně svefepym výrazem, kterej mlčí. Asi proto mi jeho přítomnost předtím utekla. Nějakěj Kierke. A přitom z něj jde strach. Tenhle chlap už zabíjel. To se pozná. Možná nájemnej vrah. Ale nikde nevidim toho pobledlýho pána, kterej tehdy v tom Lyzganoru říkal, že sem vzdělanej. Asi nějakěj prohoz, nebo co. A to je vlastně všechno. Ještě maj dva psy.

A teď volej vůdce. Vždycky sem si myslel, že vůdce je třeba ten co má nejvyšší hodnost nebo mu patří podnik, nebo je to prostě ten nejzkušenější a nejlepší chlap. Ale tady se volí. Papírkama. A pozor, tak oni uměj všichni psát. To je mi novinka. Ale jak už jsem psal, tak já a Nyf žádněj papírek nedostáváme. Je mi to úplně fuk a ani jsem to neočekával. Čmáry, čmáry a vůdcem se stává ten Rahem. Jižan. Ostatní mu gratulujou, tak se taky přidávám a teď asi přijde nějakěj

zasvěcovací rituál mý a tý barbaří osoby, co se jmenuje Nyf, ale nic se neděje. A tak se dohadujou, že se tady zejtra potkáme po ránu a my máme zatím připravit vůz. Asi si jdou uklidit dromedáry. A to je dobře.

Cesta

Dobrák Humplan mi věnoval celejch sto zlatek na výdaje. Moje výdaje! Musim se ukázat v dobrým světle a tak jdu do města a nakupuju za celou dvacku víno, šunku a sejra. Prostě jim polezu do zadku. Nyf zatím připravuje vůz.

Sem pěkněj blbec! S dobrotou se to nemá přehánět! Ten Rahem můj velkorysej dar vzal jako samozřejmost, když sem se pochlubil, že jsem jim to koupil z peněz, který mi dal otec Humplan, aby nám jako ta cesta líp ubíhala. Pochopil to tak, že je teď budu jako živit! Za tohle vám naflušu do jídla! To sou moje prachy! Sem nasranej, ale nahlas říkám, že teda jako jo, že dobré lidi vždy rád pohostím a přidávám i nějakěj pitomé moudro, jako že s dobrou náladou a sluncem nad hlavou cesta vždy dobře plyne. Hovno!

Posedali sme si na vůz. Nyf se chápe opratí a jedeme směrem na nějakěj Riven. Na východ do kláštera v Roztoklatech řešit problémy. Cestou se vedou řeči. Bolbuch se mě ptá odkud sem. Říkám mu stejnou historku co Humplanovi, že jako z Kamennýho ostrova a že jsem tam pracoval taky v klášteře. Chválím svatýho Daleše a svatou Mauru, o kterejch sem nikdy nic neslyšel. Ale trpaslík je zřejmě spokojenej a na oplátku mi prozrazuje, že kdysi dělal z velkého šutru malý šutry. Moudře přikyvju a milé mu odpovídám, že když se z jednoho dobrého kamene udělá víc dobrých kamenů, hned bude lépe na světě. Kam na ty kraviny vlastně chodim? Takže pan Bolbuch má za sebou kriminálnickou minulost a makal v kamenolomu. Že mě to ještě překvapuje. Takže to nejsou žádný hrdinové, ale pěkná banda, kde má skoro každej nějakou nečistou minulost. Sem zapadnu. Jenom si musim dávat pozor, tyhle typy můžou dobře znát život. Nechávám kolovat láhev vína, do kterýj jsem předtím důkladně naplival. Jen se napijte mizerové, když to máte zadarmo!

Klášter

Tak sme skoro dojeli. Moje víno je vychlemtaný a můj dlabanec je spořádaněj. Naštěstí jižan nějak zapomněl na ty moje zbylé peníze a přestal si je nárokovat a v hospodě platil za všechny

ze svého měšce. Teda ne svého. Hrdinové tomu říkaj z družinovýho. Jako nějaká praštěná komunita.

Začínáme si vymejšlet krycí historku kvůli hladkému vstupu do kláštera. Takže všichni budeme laici, který si chtěj dřinou vymodlit přízeň tý Živy. Bohyně Živy. A tak jako náhodou jsme se potkali na cestě. A zbraně do truhly, kterou ještě v Nurnu sehnal Nyf. Jestli jí napadne někoho otevřít, tak to bude pěkně trapná situace. Asi budeme muset zabíjet. Náhodou, jak by řekl Zifnab. Navrhuju abychom ještě přinesli nějaký dary. Třeba nějaký jídlo. Kupodivu se nápad chytá a tak opět padají různé nápady. K mého pytlí mouky a třeba soudku slanečků, postupně přibývá sud zelí (to navrhnul ten černovlasěj s pichavejma vočima, co si říká Kirche), bedny s chlebem a špek. Zifnab chce šetřit a říká, že ty ryby do sudu nachytá během dopoledne sám. To určitě. Možná ještě tak ukradne. A rovnou nasolený a naložený v beče. Nakonec se teda něco kupuje a to už Nyf práskl do koní a sme u kláštera. Když se rozhlížim okolo po kraji, tak nemám rozhodně pocit, že tady vládne nějaká neúroda. Hm. Klášter má jednu stěnu porostlou břečťanem a jižan Rahem k tomu podotýká, že když naposled viděl živěj plot, tak že to zabilo člověka. Jak to jako myslí? Ale všichni se smějou, tak se směju taky.

Nebylo to tak hrozný. Nejdřív nás přivítal nějakěj chlápek a představil se jako bratr Býk. To mě poser. "Dobrej den vinšuju, já sem bratr a ke všemu býk!". Pustil nás dovnitř, pak ale přišla nějaká trpaslice a se slovy "Pocem, ty bejku" ho zase zahнала. Nostalgicky jsem si při těch slovech vzpomněl na Altenbruch a můj skvělej podnik. "Pocem, ty bejku", patřilo k běžnému oslovení zákazníků vod mejch holek. Nemusim dodávat, že jako bejk většina těch kunčaftů fakt nevypadala. Takže tenhle bratr Býk teda odešel a ujala se nás ta trpaslice, co řekla, že se menuje Zrzka. Teda Rezka. A co, že sme zač? Zvědavá jak vopice na ženskou co drží v ruce džber a hadr.

Nakonec sme se konečně dostali vejš. Nyf zatím zaparkoval náš vůz i bednou. A stojíme před starší ženskou, která konečně vypadá jako někdo kdo může přijímat hosty. Proboštka Narna. Postupně se nás vypyťává proč jsme přijeli. Tak jí krmíme každej svojí historkou. Já říkám, že si sem jdu vyprosit přízeň Živy kvůli stádu ovcí mého otce. Přikyvuje a zdá se, že je všechno v rychtyku. Můžete se jít ubytovat. Sme ubytovaní v jednom z klášterních křídel. Každěj máme svojí celu. Pryčna, děka, truhla. Zatím sem spokojenej. Není to špatná

situace. Tady si budu moct udržovat přehled. Rahem dostává nápad, že truhlu se zbraněma přestěhujeme k němu na celu a on jí uzamkne nějakým kasafským trikem, takže tam nikdo nebude moct vylzt. Skvěle. Když budu chtít, tak tam vlezu. Prostě projdu zdí. Tohle ovládám spolehlivě, ale na potkání to nikomu nevyprávím. Magicky si to tady ohmatávám a zjišťuju, že to možná ale nebude tak jednoduchý. Ve vzduchu jsou cítit drobnouk vibrace, které případný kouzlení znepřijemňují. Uvidíme. Ještě se chvíli povalujeme a pak se můžeme jít navečeřet.

Večeře je překvapivě dobrá a lze si i přidat. Jaká neúroda? Někdo řekl, že hniloba přichází z kuchyně, ale netuším proč. V jídelně je asi dvacet osob. Klášterníci a přejmé i nějakí laici. Jako sme my. A po večeři přichází nepřijemnost. Zejtra se už bude makat. Ach jo. To naše krytí za laiky má holt svoje úskalí. Všiml jsem si, že některý z nás si začali dělat seznam přítomnejch aby se při tom našem pátrání po zdejších záhadách asi líp orientovali. To je dobrý, to se může hodit. Ale protože mám svoje plány, tak pozoruju i ty naše. Říkám naše, ale zatím mezi ně nepatřím. Stejně jako Nyf. Jsem tak nějak na půl cesty. Ten seznam si pak od nějakýho dobráka půjčím. Co se s tím budu namáhat. Koukám ale taky. Bavím se tím, že odhaduju ty ženské. Mám na ně z hanbince voko. No jasně. Táhle ta barbarka co jí odhaduju na čtyřicítku, která se zoufale snaží dělat mladší si určitě přivydělávala jako šlapka. Návyky ulice jen tak neschováš. Ale, ale, ale. Copak támhle ta mladíčká? Sedí trochu stranou a tváří se jak svatej obrázek. Pry je to šlechtična a je jí šestnáct. Mluví o ní jako o Tily. Tak šlechtična možná je a šestnáctiletá taky, ale chť jí kouká z vočí. Asi jí sem papínek odklidil, když holka začala pučet. Možná k ní už musela i andělíčkářka, aby jí pomohla voď outěžku. Hm, hm. Bolbuch vytahuje karty.

Hrajeme o peníze. Hraju s Bolbuchem a s tím drzým kudňkem Zifnabem. Kirche si jenom přisedl a říká, že kouzelný obrázky kazej charakter a tak nějak mě varuje, že ty dva sou na mě domluvený. Ááá, bude se šukat nováček. Jako bych to neznal. Nevadí, když prohraju aspoň potvrdím, že jsem trouba, na kterýho si nemusej dávat pozor a když vyhraju , tak tím líp. Kibic Kirche mě pozoruje a má zapotřebí nahlas mluvat o tom, že jsem to už musel hrát. Jasně, že sem to už hrál, rozhodně víc ne ty, mudrlante! Karty má ten Bolbuch pěkný, takový přisprostlý. Nejlepší jsou svršci. Nahatý ženský různějch ras. Trpaslice je dost

hnusná. Hrajeme a vedeme řeči. A taky popíjíme. Rahem stále nikde. Nemám pocit, že by ty dva fixlovali. A já nakonec taky ne. I když bych mohl, ale nechci. Zpočátku mi docela jde list, ale pak se to otáčí a jsem lehčí skoro o všechno co mi dal Humplan. Kruci! Ale začal jsem si s ostatníma tykat. To se počítá, toho Chrpu mi už snad všichni žerou. Pak se vrací vůdce Rahem. Tváří se důležitě. Ale to on se tváří skoro pořád.

Jdeme se radit. Pryč od zvěděvejch uší. Každěj dává do placu nějakěj postřeh. Já třeba o tom, že některý ženský tady sou nemravný, že se to pozná. Přesně takhle sem to řekl. Nemravný. Někdo další říká, že místního zahradníka potřhal medvěd. To bude ten co se jmenuje Muhar, hobit. Gwendarron země medvědů. To jsem si poznamenal. Rahem říká něco o tom, že se asi bude někdo pokoušet pokřivit obřad. Takovej ten rituál, co se provádí jednou ročně kvůli sklizni. Hm, většinou se takový rituály ve světě prováděj když se sází, při setbě. Ale tady v zemi medvědů je to asi jinak. Moc tomu nevěnuju pozornost. Při tom karbanu jsem se trochu připil. Rahem dál vykládá co se dověděl od tý starý Draky. Že se blíží hrozba u toho obřadu, kterej prej bude ta Draka vyhlašovat za několik dní. Teda vona bude vyhlašovat termín toho obřadu. A už je to tady. Vůdce se omlouvá, že teď bude přidělovat úkoly jednotlivcům. Proč se omlouvá, když je vůdce? Aha, tak jen se omlouvej, špinavče! Úkol totiž konkrétně dostane jenom Chrpa. To sem já. No, jasně. Další šikana nováčka. Družiníka-nedružiníka. Asi zejtra budu pucovat kadiboudy nebo vynášet žumpu. Tak ne, toho špinavce беру nazpátek, alespoň pro tentokrát. Tak pan Chrpa, protože má příslušný vzdělání a praxi, půjde pěkně do knihovny k Vjerovi a pokusí se tam něco zjistit. Já ti toho zjistím co budeš chtít, hlavně když nebudu muset na pole makat jak nějakěj kmán. A ještě jsem zaslechl, že v tom klášteře maj i nějakýho poloskřeta. A taky mi v hlavě uvízlo když Rahem promesl, že obětování nemluvněte není vražda! To mě fakt poser! Dovedu si představit, když někdo o altenbruským podsvětí řekne, že je zločinný. Tak to je. Sice za to dostane přes držku nebo pude do sudu, ale holt se s tím nějak vyrovnám. A tady v zemi medvědů si hrdina a dobrodruh klidně řekne takovouhle věc! Kam jsme se to vlastně dostal? Zvládnou to? A jdeme chřápat.

Ještě před spaním, když jsem se ocitl sám na cele si zkouším lehounce zakouzlit. Jenom pro orientaci. Jde to hůř, ale ne tolik, jak jsem se obával.

Druhej den

A už se tluče na zvon. Budíček! Nakrknuté vylézáme na chodbu. Ale ne, tak ještě se nejde makat. Jdeme pěkně na snídani. A pak už do práce. A tak jdu za Vjerem a hlásím se u něj. Dostávám za úkol přepsat nějaká lejstra. Tak je pěkně pomalu přepisuju, dávám si pozor na kaňky a občas se na něco zeptám toho Vjera. A nepřepisuju sám. Je tu se mnou i ta mladícká Tily! Pan Chrpa je v nóbl společnosti. Tuhle holčičku mám prokouknoutou už od včerejška. Je taková roztomiloučká a jak se dovede nevinně tvářit. Ani pohled nezvedne a přepisuje. Ale já vim svoje. Je to jinej materiál než holky v mym bejvalym nevěstinci, ale v těle jí hoří plamen. Začínám polehounku zasekávat háček. Uvidíme co z toho bude. A taky se věnuju pátrání po něčem podezřelým. Tady v knihovně. Je docela velká a většinou sou to spisky o rostlinách. Herbáře, obrázky. Vjer říká, že hodne spolupracuje s Muharem, to je ten poškrábanej voď medvěda, co se vrtá v pokusný zahrádce. Tak tam za nim skočím, ale nic podezřelýho. Do tý zahrádky jsem teda nevročil, protože prej žere lidi. Ta zahrádka. To říkal vůdce z jihu. Tak jsem tam jenom chvíli obejdoval a pak se zase vrátil ke svejm psacím povinnostem. Zaráží mě to takový celkový pomalý tempo. Nikdo se prací nepřetrhne a přitom si tu všichni cpou břicha. Je to divný. Jde se na oběd, klábosím s Tily. Ona se mnou moc ne. Ale oba dobře víme, že hrajeme hru. Komedii. Tak to v životě chodí.

Potkávám Kircheho a ten mi sděluje, že byl dělat dřevo. S Býkem. To víš, ty slavněj dobrodruhu, někdo s šestnáctkou listuje v knihách a těší se na věci příští a někdo holt s Bejkem rube dřevo a netěší se radši na nic. Tak to ve světě chodí. Jaký si to zařídiš, takový to máš. Aha, tak vono je to ale všechno trochu jinak. Kirche, kterýmu teda už teď tykám a říkám mu Jorchene, mi celkem pobaveně vypráví, že byl sice přidělenej na dřevo a na dřevu skutečně byl, ale bylo to divný. Žádná pila nebo sekýra. Dostali koš a šli sbírat roští a nějaký klacky. Jak to tady funguje? Nejsilnější chlap ještě s dalším jde sbírat chrastí? To je práce pro starý báby nebo malý děti! Takže Jorchenovi popravdě oznamuju, že jsem se prací taky zrovna nepřetrhnul. A tak se divíme společně. Zvlášť když se postupně dozvídáme, že zbytek byl vesměs přidělenej do sadu a česal ovoce. A taky v hodně ležerním tempu. Začínám mít pocit, že tady něco smrdí. Nějaká sekta tady předstírá práci a někdo zvenčí jí živí. Ještě

zaslechnu toho našeho vůdce, že se s někým dohaduje jestli tady zavařuju to ovoce do skla nebo do kameniny. To sou fakt starosti! Asi se snaží proniknout do tajů místního hospodářství, který je fakt hodně podezřelý. Podle všeho je tady všechno určený jenom pro klášter a nic se neprodává. Co by taky nakonec prodávali, když při tom jejich tempu sklíděj tak hrušku na hlavu.

Tak a jdu zase do knihovny. Přepsal jsem pomaličku jednu stránku, když venku začala bouřka. Pořádná. Práskaj hromy, svištěj blesky. No, ještě že jsem pod střechou. Tak ne. Někdo přibíhá a že musíme jít všichni shánět dobytek co se rozutekl při tý bouřce. Tady se očividně flákaj i pasáci!

Všichni všeho nechali a skoro celý osazenstvo kláštera rozuteklo po okolí shánět ten splašeněj dobytek. Počkal jsem si až se nebudou ostatní v dohledu a trošku jsem si začaroval. Jednak jsem si potřeboval zjistit zda i v okolí kláštera to jde taky ztuha a jednak hodlám pokrčovat ve své roli dobráka. A už se znášim a mířím si to k takovému remízku. Předpokládám, že se tam bude ten dobytek stahovat k sobě před deštěm. Houfovat se bude. No jasně, předpoklad je správněj a několik kusů se tam skutečně nachází. Přestává pršet. Pluju na magii trochu níž a pak začnu hulákat a tleskat. Tak sem i dobrej honák. Hlavně ať mě nikdo nevidí. Snad ne, ale radši zpátky na zem. Tohle šlo dobře. Ženu ty kusy ke klášteru.

Ačkoliv jsem toho dobytka přivedl ze všech nejvíc, tak se zdá, že je to každému jedno. U tý naší kumpanie to celkem chápu. Nejsme tady kvůli tomu. Ale čekal bych, že mi třeba poděkuje klášterní honák někdo nějakěj jinej klášterník. Ale možná to tady s tím dobytkem je podobně jako s tou prací. Nejde o dobytek ani o práci. Všechno je to jenom krytí něčeho. A to něco je mi naprostou záhadou.

Praštili Draku

A je to tady! Záhada. Když jsem se vracel po tý práci s tím zaběhlým dobytkem zpátky, tak někdo přiběhl a křičel, že někdo praštil tu starou Draku do kebuly! U svatýho Daleše a svatý Maury! Vražda nebo pokus o vraždu. A to je práce pro nás pro slavný dobrodruhy.

A jsme zpátky v klášteře a tlačíme se dovnitř. Fakt. Ta stará bába tam leží a má bouli na hlavě. Asi je tuhá. Tak není. Prej dejchá, hlási Jorchen Kirche a dál zkoumá tělo. A mrňavej Borůvka vytahuje seznam místního osazenstva a

zřejmě chce zahájit výslechy. A pak Jorchen najednou mává takovým polenem a křičí, že tímhle jí praštili a že vrah byl uvnitř. Tu starou bábu Draku, co je vlastně taková jako naše spojka na tomhle místě a včera s ní dlouho mluvil ten náš vůdce. Jižan se drbe na hlavě a chce vyvolat kouzlo, který nazývá "paměť předmětu". V duchu se divím co, že to chce a nejsem sám. Ostatní se diví nahlas a milýmu vůdci se pošklebují. Ten se nasirá a říká, že nic takovýho neřekl. A navíc se ten Borůvka nějak moc motal u tý praštěný a tak nás všechny vyhazují z místa činu. Jsem z toho zmatený.

Proboštka Narna nás všechny zahнала do jídelny s tím, že se bude vyšetřovat. Tak tam jdeme a sedáme si. Bavíme se o posledních událostech. Abych taky něco řekl, tak se do toho zatáhl nějaký moudro vod svatýho Daleše a svatý Maury. Načež mě kudůk Zifnab okřikl, že sem podezřelý individuum, který mluví v příslovích. Naoko se rozčiluju, ale v duchu jsem rád, že mi ten hňup toho mýho Daleše fakt věří. Ještě zaslechnu, že nějaké Brada je mallikornskéj agent a že někdo zůstal v noře. Prej nějaké Bručil. Já fakt nevím co tady dělám. A už nás vyháněj do sadu, abychom toho Bručila přivedli.

Tak nepřivedli. Hobita Bručila totiž taky někdo praštil a k tomu i toho mallikornského agenta Bradu. Ale možná, že to žádné agent není. Brada ovšem žije. Bručil ne. To má z toho, že bydlí v noře v sadu. Začíná to být docela drsný, jenom s tím rozdílem, že Bručila nepraštili ale probodli. Překřikujeme se a nabízíme naše služby. Nic nebudě. Vyšetřování se ujímá Narna a my se musíme dál tvářit, že se jako vlastně neznáme. No jo, dyť jsem se posbírali až na tom voze. Hrdinové a já s Nyfem.

Narna začíná tím, že to začalo když se šlo na kozy. Takhle to řekla. Šlo se na kozy. Asi jsem prsknul smíchy moc nahlas, protože vzápětí mě Narna obviňuje z toho, že mě dlouho nikdo neviděl. Jako na těch kozách. Cukám se, ale naštěstí se mě zastává ten Kirche, kterej teda není Kirche, ale Kierke. Jorchen Kierke. A říká, že sem přece byl nejlepší chytat koz. To se teda byl, vážená pani! Dyť sem vážně toho dobytka přivedl nejvíc. Vida aspoň někdo si všimnul. A tak jsme podezřelý všichni a musíme zůstat v jídelně a hlídá nás nějaké Nabuček. Ale je to celkem v pohodě, protože dostáváme večeři a klášterníci se pak jdou pak modlit. Ve frontě na večeři jsem se nalepil na Tily a šáhám jí na zadek. Roztomile kvikla, ale vůbec necukla. A je to. Už brzo tě dostanu, maličká. Ale až po modlitbách.

Osaměli jsme. Hrdinové se domlouvají, že někoho můžou vyslechnout. Myslej asi jako nějak magicky. To bych mohl taky, ale nahlas nic neříkám. Některý věci je lepší nechat si pro sebe. A tak radši žvaním o Dalešovi, takže mi Babačan Borůvka co je o tři hlavy menší než já říká, že mám asi nějaký problém. A říká to dost drze. Přidává se další mrňous Zifnab a pokouší se se mnou diskutovat o víře. Ale je fakt, že hodně povrchně. Naštěstí. Zas tolik vo tý Maure a Dalešovi nevím. Co bych vo nich měl taky sakra vědět, když jsem si je vymyslel před několika dnama. Takže mu vesele odpovídám zase nějakým moudrem. Nestačí mu to a ptá se dál. Tak mu říkám, že svatej Daleš a svatá Maura patřej pod víru svatý Swony. Bohyni Swonu sem si nevymyslel, víra v ní je skutečně hodně rozšířená v oblasti Kamennýho vostrova. Když chcete lhát, tak nemůžete úplně. Zrnko pravdy je důležitý. Aha, tak ještě z toho nejsem venku. Zifnab se očividně rozhodl, že bude dál provokovat a dává mi velezáladnou otázku, proč teda nevěřím rovnou ve Swonu, ale jenom v nějaký její poskoky. Jako proč nevěřím rovnou v šefa. Takhle to řekl. To mě poserte, to sou teologický disputace jak z kozího chlívka. Budťo je ten Zifnab strašně mazaný nebo úplně blbej. A jestli já sem v tomhle oboru jednovokej a ještě šilhavej, tak tenhle kudůk je úplně slepej a ještě má na hlavě kýbl. Takže mu radši hodim pár obecněj frází jako, že víra je věci srdce a tomu neporučíš a že je to složitý. Já vo tom vim prd, ale tenhle drzej spratek naštěstí úplný prd. Takže ho s chutí nechávám v jeho přesvědčení, že sem jenom neškodnej popleta. A v duchu si umiňuju, že mu budu ty přísloví říkat častěj. Ať si užije víry.

A když jsem u tý víry. Klášterníci se vrátili z modlitby a Narna oznámila, že Požehnáni nebylo narušeno. Tak to jsem věru rád. Požehnáni je v pořádku a co nevidět asi praštěj dalšího. Jorchen konstatoval, že venku už je tma a Rahem nám všem připomněl, že se vlastně neznáme, protože jsme se přeci posbírali až po cestě sem. Tak ať si na to dáváme majzla. Že se jako neznáme. Tak my si na to budeme dávat pozor.

A jdeme spát. Jorchen si ještě vzpomněl, že nechal svyho psa celý den na cele, takže tam bude asi nachácno a i něco víc. Usínám a přemýšlím o Tily. Možná bych za ni mohl skočit hned. Klidně i za pomoci magie. Jenomže nevím přesně, kde se nalézá její cela. Je v tom druhým křídle, tam co sou ubytovaný klášterníci. Ale zase na sebe nechci upozorňovat. Už dneska si mě všimla ta blbá Narna. No co, zejtra je taky den a

přes den v knihovně se určitě příležitost najde.

Další den

Tak kulový. Žádná knihovna nebude. Tady se práce asi přehazuje nějak nesmyslně dokolečka. A to vůbec nemluvim, že se nějak asi přestalo vyšetřovat. Snídaně a pak práce. Samozřejmě, že ta práce je zase taková neslaná nemastná, ale hlavně mám po knihovně! Místo toho jdeme do lesa na smůlu. Protože docházej pochodně. Je nás několik a mezi nima je i Jorchen, kterej mi z tý naší kumpanie, kde já teda ještě nejsem kumpanistou, přijde asi nejnormálnější. Normální mi přijde ještě ten bezrukej křip Bolbuch, kterej se někde zašil. Dali nám takové šikovnej džbírek, ale nic na samotný škrábání. Zbraně máme ukrytý přeci v tý truhle u vůdce na cele. Takže škrábu takovým provizorním nástrojem, kterému říkám vošťurák. Pozdějc ale zjišťuju, že většina z nás si stejně vzala svý kucháky a nikomu to nevadí. Lehký zbraně jsou teda v klášteře povolený.

A pak tu máme zase frontu na oběd. Někdo přináší zprávu, že Draka je na tom dobře. Jenom je pořád v bezvědomí, ale dýchá plynule. Přistihuju se přitom, že je mi to tak nějak jedno. A vida, támhle je nevíthoučká Tily. Přitočil jsem se k ní a plácl něco o tom, že se mi o ní zdálo a že je mi moc líto, že spolu nemůžeme obracet stránky. Svatej Daleši a svatá Mauro, mám já tohle zapotřebí? A soukromí nikde. Vracím se k našim, který teda nejsou naši, právě v okamžiku kdy Zifnab říká, že je to jasný, že za všim je právě ta moje milá Tily. Ouuu! Že je to jasný, protože když vždycky někoho praštili, tak vona nebyla s ostatníma. Což má tak trochu pravdu. Někak se to všechno zamotává. Za chvíli se budeme podezřívát navzájem. Radši se k tomu nevyjadřuju. Další debatu ukončí zpráva, že máme jít na pohřeb Bručila. Toho hobita, kterej žil v noře a včera ho někdo bodl do zad. Asi ho teda pohřběj přímo v tý jeho noře a jenom ho pak zahrnou..

Tak ne. Zatím mu ten náš Nyf vykopal hrob. Někáký řeči vokolo a pak zase do práce. Knihovna to ovšem zase není. Tentokrát jdeme sbírat ovoce do sadu. Včera ho hodně popadalo. Fasujeme košíky a sbíráme. A sbíráme asi tři hodiny, když tu náhle...., řev! Šílený řev. A máme tu další mord, říkám si pro sebe a překvapuje mě, že mě to vůbec pořád překvapuje.

Prdlajs mord. Jenom nějaká ženská, co jí říkaj Samila spadla ze stromu. Takže se váli po

zemi a ječí. Asi si něco zlomila. Některý jdou k ní a pomáhaj. A ten náš mudrlant Zifnab se použít do ohledávání místa činu. Čin, kterému říkám spadá ženská. Motá se tam, zatímco se ostatní zase vracej do práce. Nikdo si ho moc nevšímá. Tady si stejně nikdo nikoho moc nevšímá nebo si naopak všimaj moc. A občas někoho kuchnou nebo někdo žuchne ze stromu. Je to takovej veselej klášter.

Zifnab přichází s další teorií. Je to prej jasný. Ohlídl místo činu. Tím myslí ten strom kde došlo, podle mýho, k naprosto běžnému úrazu. Ženská spadla ze stromu. Svatej Daleši, to je fakt záhada! A pozor, prej na tom stromu nebyly vůbec žádný škrábance, který by po dešti musely bejt vidět. Takže je jasný, že na žádným stromě vlastně nebyla a to zranění si způsobila sama. Bác ho. Sebepečkozovačka! A že vlastně vůbec na stromy ani lízt neměla, protože se mělo sbírat jenom to popadaný ovoce. Takže na žádným stromě ani nebyla. A hned ze spiknutí ten náš Zifnab obvinil další lidi, který s tou Samilou pracovali. A řekl i nějaký jména, ale už nevím jaký. Má na to ten seznam, kterej maj i některý další z nás. Bereme to teda podle seznamu. Asi mi něco uniká. Přistihl jsem se, že jsem v myšlenkách zabloudil zpátky do Altenbruchu. To sem si pěkně seděl v křesílku a řídil si ten svůj bordýlek. Tady je to teda taky pěkněj bordel, ale vůbec mu nerozumim.

A máme večeři. Skopový se zeleninou. Teda dějou se tady fakt divný věci. Mordujou se tady lidi, pěstujou se tady divný kytky a práce se většinou jenom předstírá, ale vaří se tady fakt dobře. Pochutnávám si. Jenomže do toho přichází Narna a veřejně oznamuje, že zlo se klášteru stále nevyhýbá. To má ta baba tedy pravdu. Pohřeb Bručila byl teprve včera. A pak všem a veřejně oznamuje, že v noci se někdo vloupal do jídelny a nějakýho skladu a navíc se ztratili nějaký plány kláštera. Netuším proč to ventiluje takhle veřejně. Nemám z toho radost. Cesta k Tily se mi tím komplikuje. Jasně, tušení mě nezklamalo. Nováčekové jdou k výslechu. A to jsme my. Ta naše kompanie dobrodruhů plus dva, co k sobě vůbec, ale vůbec nepatří. Výsledky budou po jednom, pěkně samostatně. Přituhuje. Někakej blbec z nás navrhuje, že můžeme udělat další zmatek, že třeba někdo z nás by mohl dostat nakládačku, což jenom víc zkálí vodu. Rahem se tlemí a s Bolbuchem dávaj najevo, že nakládačka by se týkala mě nebo Nyfa. Případně Borůvky. Běžte do hajzlu! Byl to takovej jako asi humor, ale znovu mi to připomnělo to moje postavení, nepostavení v kumpanii. Budu s tím muset něco dělat. Protože ze mě si nikdo

fackovacího panáka dělat nebude. Kurva! A abychom byli fakt nenápadný, tak najednou vstává od stolu Bolbuch, chlap s hákem, a začíná v jídelně všechno proklepávat. Teda podlahu a stěny. Normálně to nevlá všem na vočích. Veřejně. Kupodivu tím nevzbuzuje velkou pozornost. Zřejmě hledá skrytý místa.

Rahem by si spíš měl připravit lidi na výslech, ale místo toho se zase vytahují karty. A k výslechu jde Zifnab, drzej chlap. A jak tak sedíme v tý jídelně po večeri a šustíme listem, tak Babačan Borůvka najednou dává k lepšímu, že ty vylomený dveře do skladu má na svědomí právě on a Zifnab! Do psí prdele! Koukám se na toho našeho vůdce, ale ten o tom očividně věděl. Takže ta akce proběhla s jeho požehnáním. Ne teda úplně. Pověřenej byl jenom Zifnab. Toho Babačana si k ruce vzal na svojí zodpovědnost. Takže tyhle dva prckové se tady y proháněli po noci. Nic prej nenašli a s téma plánama nemaj nic společnýho. Škoda. Rahem ovšem pucuje Borůvku za to, že za sebou ty vyháčkový dveře zase nezavřeli, takže to celý prasklo. Zifnaba momentálně vyplisnit nemůže, protože ten je u výslechu. Borůvka se tomu jenom blbě tlemí, což vůdce nasírá ještě víc.

A pan Zifnab, nezavírací dveří, se nám vrací z výslechu. A hned se vytahuje, že vlastně ten výslech vedl on a že tu babu Narnu přitlačil ke zdi a otázky kladl on a že jí osočil, že tady má bordel. Tohle nemusí bejt vůbec špatná taktika, otázka je zda jí tenhle buran umí používat správně. Řekl bych, že ne. Prostě byl akorát drzej. Vůdce mu hned nadává za ty nezavřené dveře, ale jinak se celkem nic neděje. Akorát prohrávám všechny svoje zbylý peníze. Což nepotěší. Oškubali mě. Mezitím choděj k výslechu další. A pak jdu i já.

Narna se mi omlouvá za to co se stalo, což velkodušně přijímám. Nechápu proč se omlouvá, když v jejím revíru rádí škodná a ona to tady má na povel. Ve skrytu duše mě napadlo, jestli za tou její slušností není něco jinýho. Třeba ví víc a je jenom strašně mazaná. Uvidíme. A pak už jenom opakuju, že jsem tady kvůli požehnaní a že se ta naše společnost potkala až po cestě sem. A že jsem si v noci ničeho divnýho nevšiml. A že o nějakým vloupání do skladu nic nevím. Držel jsem zkrátka basu. I když mám pocit, že v tu chvíli mě to už napadlo. Zasnivit.

Na pohovor jde další. Ostatní mě tahaj zpátky do hry. Chtěj mě dodělat a odrat do posledního měďáku. Namítám, že už nemám prachy. A najednou přichází záchrana z nečekaný strany. Babačan Borůvka mi roztomile navrhuje, že

mě založí. A ten jeho kukuč je tak upřímněj, že se ptám na jaké úrok. Prej, že za nic. Tak jo. S tím jsem nepočítal. Do karbanu se půjčuje vždycky za těžkej podíl. Hned mě napadá, že je s ostatníma spolčenej. Hlavně teda se Zifnabem. Tak já vám teda taky něco předvedu. Tuhle hru můžu hrát taky. Altenbrušskou votočku. Borůvka mě zakládá celejma sto zlatejma. Dobře sem si ty kumpány zvolil. Tady fakt sou prachy! A možná s nima ani spolčenej není. Prostě je to dobrák, taková prostá duše, která všechno vykecá. Dobrá duše ovšem není určitě kudůckej. Tak a už se hraje. Bum, prásk, kule, svršek a bank je můj. Okamžitě vracím Borůvkovi jeho peníze a mile mu děkuju. A teď další hra. A už jedu za svoje. Sedma, filek, eso a pojd'te penízky k tátovi. A teď altenbrušská votočka! Končim! Konec hry. Zifnab je očividně zaskočenej a začíná mě nadávat a že musím pokračovat. Nemusím, blbečku! Svatej Daleš říká, že v nejllepším se má přestat, provokuju ho. Prská jak křeček. Kudůci vůbec vypadaj jak křečci. A přidávám i nějaký moudro vod svatý Maury. Zifnab běsní a nazývá mě zmrdem a svatýho Daleše taky. A že to prej řekne vůdci až se vrátí z výslechu. Tak zmrđ, kudůku pitomá?! Bavím se, ale toho zmrda mu nedaruju. Vstávám vod stolu a odskakuju si. Šikovnej papírek a šikovná zprávička podepsaná jako přítel. Já ti zasviním. Papírek si dávám do kapsy a vracím se k ostatním. Kudůk furt prská.

V družině

A skutečně, když se Rahem vrací vod výslechu, tak mu Zifnab žaluje, že sem přestal hrát a že jsem svině. Vyčkávám. Rahem krčí ramenama a říká, že je to moje věc. A máš to, blbe! Nastal čas se posunout dál. Vyžádám si u vůdce soukromej rozhovor. Není problém. Říkám mu, že bych jako chtěl vstoupit do společenstva. Do tý Nurnský družiny. Upřímně je mi to jedno, ale mám pocit, že jako plnohodnotnej člen si budu moci dovolit víc. Rahem je zase důležitěj. Ten chlap se snad tou svou důležitostí udusí. Moudře pokyvuje hlavou a mele něco vo nějakých závázkách. A že je to na celej život. Jasně, jasně. Pokračuje dál a já mám pocit, že ta Nurnská družina je snad nějaká sekta. Ne, tak prej není. Ale je to prostě závazek. A co když si budu chtít zajet na návštěvu za svojí nemocnou matkou na Kamennej ostrov, ptám se. Pustíte mě? Jasně, jasně, zas takovej závazek to není. Tak já teda chci vstoupit. V duchu myslím na to, kde je asi konec mý matky. Tý starý štetky. A sem přijatej, oznamuje mi Al Rahem, vůdce zvolenej papírkama.

Takže jsem teď asi i dobrodruh. To mě poser!

A hele výsledky už skončili. Narna se vrací do jídelny. Jdu kolem ní a strkám jí ten papírek, kde jí nějaký přítel říká, že to vloupání má na svědomí jistej kudůk Zifnab. Svinim. Můj první čin družiníka - dobrodruha. Che!

A hele. Neuplynula nijak dlouhá doba a kudůk je předvolanej. Ha! V duchu se šklebim. Ostatní se dohadujou co po něm můžou chtít. Všímám si hlavně toho, že o tom Zifnabovi vyjadřujou tak trochu s despektem. A tak, protože jsem v dobrým rozmaru, si taky přísazuju a říkám jim, že když jsem je tenkrát poprvý spatřil, tak že sem si myslel, že je to jejich kápo, teda vůdce. Ocenili to jako dobrej vtíp a ten kripl Bolbuch se dokonce plácł do čela. A pak se začal hihňat i ten malej Borůvka a ještě rozvinul ten příběh z minulý noci, kdy byl se Zifnabem na výzvědách.

Svatej Daleši, svatá Mauro, to snad není možný! Jestli jsem měl obavy, že jsem to s tím sviněním možná trochu přehnal a tak trochu riskoval nežádoucí pozornost, tak ta druhá část Borůvkova příběhu mě ubezpečila, že jsem si to svinění mohl dovolit. Ten hobit totiž naprosto bezelstně přiznal, že nejenomže za sebou nezavírali dveře, ale že je při tý jejich tajný činnosti dokonce načapala hlídka! Nějaký Tulka. Tak prej s nim pokecali! Vůdce se zase vzteká. Tak nějak uznávám, že asi oprávněně a v duchu se válim smíchy. Takže pokud by někdo pojal podezření, že toho Zifnaba někdo Namě prásknul, tak já sem úplně z obliga. Nechali se načapat hlídkou! Doufám, že ta Narna kudůkovi zatopí. Pche!

Čekáme teda na Zifnaba. A čekáme dlouho. No, třeba už se ho nedočkáme, třeba sedí v báni. Tyhle úvahy si ovšem nechávám pro sebe. Poslouchám ostatní. Jorchen obviňuje Borůvku, že prej má něco proti lidem a že si jako hobit trochu vyskakuje. Aha, tak tady máme trošku rasismu. To se dalo při tom složení týhle bandy čekat.

A hele, přisedá si k nám Bolbuch, kterej se někde potuloval. A říká velice zajímavou věc. Že prej Zifnaba oslovil Brada, to je ten co ho včera údajně klepli, jestli prej jako nechce postoupit k nějakýmu vyššímu božstvu. Chápu to jenom tak napůl. Zřejmě je tady v klášteři nějaká skupina odpodlíků, která neuznává Živu, ale nějaký jiný božstvo. Taková sekta nebo podsekta. Hereze? Nevím. A že kdyby jako se k nim chtěl Zifnab přidat, tak že má splnit úkol. A jeďda! Tak Narna Zifnaba zřejmě prověřuje na základě toho mýho bonzu. Je mazaná. A tak asi poslala Bradu s touhle léčkou. Nebo, že by to bylo jinak? Netušim. Ten

úkol mi přijde úplně pitomej. Prej má Zifnab v noci přinést z tý kouzelný zahrádky, kde rostou ty Muharovy zlý kytky, pět bílejš květů. Svatej Daleši! A Zifnab chce aby ho Bolbuch jistil. Kupodivu si už nevybral Borůvku. Radši chce chlapa s hákem. Dohadujeme se. Zcela upřímně říkám, že mi to celý přijde padlý na hlavu. Protože říkat cokoliv jinýho by byla blbost. Je to fakt tak postavený na hlavu, ale třeba si jenom moc fandim a ve skutečnosti je to strašně komplikovaný a tajemný spiknutí. Ale teď je to jedno, teď se do toho radši moc míchat nebudu, abych nepřitáhl pozornost. Tak sem svinil, no a co. Grima Vepřeka nikdo srát nebude! Ve skrytu duše nejsem moc nadšenej, že se do toho zamíchal ten trpasličí invalida s hákem. Ale nakonec dyť je to dobrodruh, tak bude mít dobrodružství. I když netušim jaký.

Ještě večer jsme se my ostatní slezli u vůdce na cele a kafráme. Vymejšlíme teorie. Asi po hodině se objevuje Zifnab. A sakra, tak se mu nic nestalo. A co je s trpaslíkem? Aha, tak dobrý. Zatím nic nedělali, kudůk si jenom skočil do rakve pro lano s hákem. Asi někam poleze. Do kouzelný zahrady, kde ho poškrábe zlej kocour a kytky ho kousne do tý jeho kudůčci prdele. Che! A pak se dlouho nic neděje, tak jdeme chrápat. Přemejšlim jakou asi dostanu zejtra práci. Už jsem tady přepisoval lejstra, sbíral padavčata, chytal dobytěk a škrábal smolu. Takže zejtra třeba můžu dostat do ruky kýbl s hadrem nebo můžu jít zpevňovat hráz. A dostanu se zejtra už konečně pod sukni Tyli? Fakt nevím, co zejtrěk přinese, třeba taky pořádněj průser.

Další den, kterej následuje po dalších dni

Probouzím se brzo. Z vedlejší cely se ozývá hekání. Ale ne to různorodý hekání a vrzání jako v mym altenbrušským podniku. Někdo tam skučí bolestí a možná sou i dva. Vstávám a jdu se podívat. A nejsem sám. Už jsou tam i ostatní. Prostě jako my, nurnský dobrodruzi. Já nebo třeba vůdce. Aha, tak pardon von je přítomnej i Nyf, to ovšem není žádněj nurnskej dobrodruh. To je jenom tahač beden, pomocná síla. Toho ještě vůdce nevzal. Nebo o tom nic nevím.

Na kavalci se válí Bolbuch a Zifnab a oba vypadaj dost zbědovaně. Jsou zakrvácený a trpaslík heká, že když se sem dostal, tak vypadal ještě daleko hůř. No, proč to neřct, pohled na spráskanýho Zifnaba mi hned zlepšil náladu. Někdo se ptá co se vlastně stalo, ale ani jednomu se nechce

moc mluvit. Pochopil jsem jenom, že se asi fakt pokusili splnit tu Bradovu praštěnou zakázku a vlezli do kouzelný zahrady. Ty bílý květy tam fakt byly, ale podařilo se jim dostat jenom dva. Na víc neměli. Hm, vztekly kytky. Normálka. Napadá mě zda tomu mám fakt věřit a jestli někdo spíš nesvinil na mou osobu. Jestli jako ten blbec tady nejsem já. Čekáme na vysvětlení. Ale ještě předtím mi Jorchen soukromně sděluje další pozoruhodnou informaci, která naprosto podtrhuje naprostý chaos a zmatek, ve kterém jsem se tady ocitl. Když byl u výsledku u Narny, tak jí prej poradil, aby připravila na toho tajemného lupiče co vykrádá po nocích sklady, léčku! My fakt nepatříme dohromady, protože si stejně dělá každej co chce! Tohle, že je ta slavná družina, která řeší problémy na všech kontinentech?! Tahle grupa, kde si každej jede na vlastní pěst?! Já aspoň vim, že svinim, ale oni očividně sviněj i další, jenom si nejsem jistej, zda si uvědomují, že vlastně taky sviněj. Teď už jsem si jistej, že to na mě nemůže prasknout. Mám to posichrovaný hned ze dvou stran. Zifnab s Borůvkou se nechali nacytat hlídkou a Jorchen radí Narně, jak líčit na zloděje a teď si myslí, že za ten noční vejlet Zifnaba a Bolbucha může asi von. Nakonec jeho počínání mělo možná nějakej smysluplnej základ a myšlenku, ale už vůbec nechápu vůdce, že dopustí takovejhle bordel, kde pravačka neví co dělá levačka. No jo, ale taky mě napadá, že celá událost možná nemá se mnou a mym bonzem vůbec nic společnýho a že to tak jako celý jde mimo mě a že jsem si moc fandil. Jsem zmatenej. No, tak čekám co vypadne z těch dvou porubanejch a v hlavě mám dobrej guláš. V tomhle by se nevyznal ani svatej Daleš. Teda kdyby nějakej vůbec kdy byl.

Do zakázaný zahrady se neleze

Ve vyprávění nočního příběhu z návštěvy tý kouzelný zahrady je Zifnab ukecanější než Bolbuch, kterej se tváří zádumčivě. I když ono dohromady ani není moc co vyprávět. Prostě přelezli plot a chtěli rhat ty bílý květy, co rostou na nějakym keři. Jenomže ten keř se nechťel těch květů vzdát. V podstatě ožil a začal ty dva výtečníky šlehat a rubat. Navíc se ukázalo, že Bolbuch si ani nevzal pořádnou zbraň a vlezl tam jenom s kudlou. Tak když na kytky, tak by to chtělo spíš pořádnou kosu. No prostě to bylo drsný. Zifnab údajně dokonce zachránil trpaslíkovi život, ale ten na to opáčil, že z toho naopak vysekal kudůka chycenýho do šlahounů. Tak nevím, ale měl jsem pocit, že

Zifnab přeháněl víc. Porubanej ovšem fakt byli. To už sem někde psal. Borůvka je s Jorchenem museli fakt docela zaštopovat. A ty dva těžce vydobytý květy pak předali Bradovi. Barbarovi původem z Mallikornu. Takže si myslím, že ten Brada je fakt podezřelej. Jenom pořádně nevím jak.

Když se ty dva dali dohromady, tak si vzali ze svejch zásob nebo jim je někdo pučil, čisté košile, aby nepůsobili moc nápadně u snídane, kde se zase bude asi rozdělovat práce pro dnešní den. Cestou na snídani si Bolbuch postěžoval, že mu v poslední době pořád někdo něco vyčítá. Démoni vědí, jak to vlastně myslel.

Po modlitbách se jde na snídani. A kruci, místo roznášky jídla se přiřítíl nasranej Muhar a Narna a mřej si to rovnou k Zifnabovi a poroučej mu, ať si okamžitě sundá košili. Hned a přede všema. Kudůk držkuje, ale nakonec poslechne. Objevuje se kudůkovo vošklivý a pokřivený tělo plný pořádnějch škrábanců a šliců z toho nočního vejletu. Nikdy sem si vlastně neuvědomil, jak jsou kudůci vlastně vošklivý. Muhar obviňuje Zifnaba z toho, že kradl v zahradě a Narna rovnou z toho, že má na svědomí smrt hobita Bručila. Ajaj. Kudůk se chabě vymlouvá a je vidět, že se dostal do úzkějch. A další ráno. Ten mladej Tulka co nacytal minulou noc Borůvka a Zifnaba na nočním vejletě to teď hlásí. Kapánek opožděně. Dostává se mu sprduňku a za trest bude mít další hlídku a do toho bude ještě přehrabovat kompost. Fakt drsný tresty tady maj v tom klášteře, zvláště uvážíme-li, že se tady okolo vraždí. To by si jeden hned cvrknul do gati. Ovšem pro kudůka to tak vesele nevypadá. Žádný mytí hajzlů. Dostává společně s Borůvkou železa a je odveden do nějakýho sklepení, jehož vstup se nachází přímo tady ve svatyni. Borůvka se jako obvykle přitrouble tlemí. To se všichni hobiti pořád tvářej, tak blbě? Nebo je možná tenhle Babačan Borůvka jenom všema mastma mazanej a tu mozkovou dysfunkci jenom předstírá. Fakt dobře předstírá. Tenhle pocit z Borůvky nemám zřejmě jenom já. Už několikrát jsem si všiml, že Jorchen několikrát hobitovi vyhrožoval, že ho za ty jeho kšichty jednou zabije. Nevím teda jestli doslova.

Jorchen je Narnou vyzvanej, aby šel hledat nějaký stopy. Říká nám, že je s ní zadobře a že se pokusí něco zjistit. Tak hlavně, že nás s těma dvěma nijak nespojujou a berou nás fakt jako tlupu noviců.

Zase do sadu, to ovoce fakt strašně padá, hlavně švestky a jablka. Divný ovšem je, že jedna jabloň je úplně suchá. V rohu. To včera určitě

nebyla. Nejsem sice žádněj expert na stromy, ale normálně takhle rychle strom uschnout nemůže. Je to podezřelý. Další záhada tohodle místa. Dostáváme za úkol jí vyvrátit a rozsekat na dřevo, včetně kořenů, což je otravná práce. Všiml sem si, že s náma nejsou všichni z tý naší kumpanie, kam teď taky patří.

Potkáváme se až na obědě. Vaří se tady hodně a dobře, to musím uznat. Už asi podesátý. A přišla zpráva, že Draka se probrala. Rahem se rozhoduje, že jí půjde hned navštívit. Zůstávám s Jorchenem a Bolbuchem. Trpaslík se zřejmě motal dopoledne i po klášteře, protože přináší zprávu, že podezření na Borůvka a Zifnaba stále trvá. A pak rozvíjí další teorie. Na rozdíl od mudrlantskýho kudůka ovšem musím uznat, že tomuhle trpasličímu kriplovi to myslí dobře. Řekl bych až nebezpečně. Vytahujou s Jorchenem seznam celýho osazenstva kláštera, kterej tady nechal zabásnutej Borůvka a přemějšlej a dohadujou se. Tak se dohaduju s nima. Všechno nám to směřuje nejvíc k Darmodalovi a Bradovi. Přistihl jsem se, že zlomyslně myslím na Zifnaba, hlavně na to, jestli ho do tý jeho blbě situace dostalo to moje udání nebo to byla souhra dalších okolností.

Vrací se Rahem a říká, že mluvil s Drakou. Prej mu řekla, že jí praštil někdo vyšší postavy. Bolbuch zase vytahuje ten papírověj seznam a chce vypisovat sázky a kurzy na vraha. A hele, kdo se to k nám blíží další. Babačan Borůvka. Volnej a s hubou od ucha k uchu. Takže sázky stranou a posloucháme. Tak hobita s kudůkem prej svázaný hodili potmě do nějaký prostory ve svatyni. Zifnab se ovšem prej z pout dokázal dostat a osvobodil i Babačana. A pak prej potmě chodili okolo zdi a našli nějaký zamčený dveře a něco kamennýho o čemž usoudili, že to asi bude katafalk. Jenomže pak pak se vrátila Narna s Drakou v doprovodu Darmodala a Býka, takže si zase keclí na zadek a dělali, že sou pořád svázaný. A ta povedená čtyřka pak prej s nima dělala nějakej rituál nebo obřad. Prostě jim řekli, že jim budou nahlížet do srdce. Výsledek tohodle anatomickýho zkoumání bylo, že Borůvkovi řekli, že je dobrák a léčitel, zatímco Zifnab byl označen za cynika a vraha. Ale ne vraha Bručila. Prostě obecně. Takže ho vykopli z kláštera, zatímco Borůvka mohl zůstat. Ha. To se s výsledkem docela trefili, takže by to jejich "nahlížení do srdce" nemělo bejt braný na lehkou váku. Tak to je mi tě, kudůku drzej, fakt líto. Teď budeš chrápat bez věcí někde na dešti.

A už se zase dohadujeme. Nejhlasitější je Bolbuch. Chce nasadit magický odposlechy,

provokace a vůbec nečistý metody, protože je nutný pokročit dál v pátrání. Ale prej zatím mučit ne. Takže v budoucnu asi jo. Hrdina a dobrodruh!

Na okraji propasti

A pak najednou povídá vůdce Rahem, že mu oprej ještě Draka řekla, že Narna prej dostala nějakej udavačskej dopis ohledně Zifnabova. A sakra! Svatej Daleši a svatá Mauro to je hodně nemilý. O tomhle svinění jsem si myslel, že už dobře přikrytý. Ale asi není. Protože se toho všichni chytaj. Hlavně Jorchen. Chce jít hned za Narnou, se kterou má prej dobrý kontakty, jak neopomenul už asi popátý zdůraznit, a ten údajnej dopis prozkoumat. Ty š'ouravý hovado, to není žádněj dopis, ale jenom taková šikovná zprávička od nějakýho Přítele! A nesar se do toho! Tak to sem samozřejmě nahlas neřekl. Docela sem se zapotil. Tohle není dobrý. Člověk si trochu zapráská a zasviní a teď by to snad mělo prasknout? Naštěstí to Bolbuch začal Jorchenovi rozmlouvat, že by nebylo dobrý říkat Narně, že nám Draka tuhle informaci o nějakym pitomym udání dala. Dávám nahlas za pravdu trpaslíkovi, ale nemůžu ho podpořit moc důrazně. Vůdce váhá. A Jorchen dál prosazuje svou. Aby ti svatej Daleš nacytal do žrádla! Dál se dohadují, šermují rukama a já mám sevřenou řiť. Jestli to praskne, tak se mi to maličký zasviněníčko může dost vymstít. Jasně, ta zpráva nebyla podepsaná, zkoumat rukopis nebudou, ale stejně je to nepřijemný. Zvlášť když musím přiznat, že kromě Bolbucha to i tomu blběmu Jorchenovi celkem myslí. A oba dovedou celkem logicky skládat věci dohromady. Co když pojmu podezření, že to šlo zevnitř? Můžu bejt první na ráně. Nífa asi podezírat nebudou, na to je pořád někde stranou. Mimochodem jsem se asi už dopátral skutečnýho barbarova jména. Žádněj Fic ani Nyf. Nif to je. Já už sice patřím do společenstva, ale musím si přiznat, že sem vlastně pořád nováček. Snažím se otočit řeč na Bradu. Je to přece mallikornan. A jak jsem pochopil, tak tady v Gwendarronu, zemi medvěďů, nejsou tyhle cizáci zrovna moc populární. Kvůli tý minulý válce. Dohadujeme se dál. A pak mě to napadá. A obracím se na vůdce, že teda skočím za Drakou já sám. Dělal jsem přece pro otce Humplana, tak mi bude věřit. A že se i zeptám na ten udavačskej dopis a co si o tom myslí vona. Uf. Rahem souhlasí. Asi je rád, že se to pohne dopředu. Nejsem si úplně jistej, že má všechno pod kontrolou. A pro jsou i všichni ostatní. I ten Jorchen dal pokoj. Minimálně

můžu získat aspoň nějaké náskok a čas k promyšlení té mý blbě situace.

Po cestě trhám nějaký luční kvítí, jako dárek pro tu starou bábu Draku. Nacházím jí na její cele. Nikdo jí ani nehlídá. Dávám jí kytku a představuji se. Že sem ten Chrpa od otce Humplana a že sem z té kumpanie, co tady má řešit problémy. Mluvim uctivě a ptám se jí na zdraví. A že prej dobrý. Tak se ptám na ten údajný dopis, kterej dostala Narna a jestli je teda rozumný se jí na to ptát, že by to přece mohl být předčasně vynesenej triumf. Svatej Daleši! Já na tebe, ty špinavej vopíčáku, snad začnu fakt věřit. A na tebe Mauro taky! Ten udavačskej dopis skutečně existoval (jak by taky ne!), ale Narna ho spálila! Tak a teď si šťouravej Jorchene můžeš bát a čmuchat! Vrací se mi barva do ksichtu. A ta milá paní mi sama říká, že by nebylo dobrý se o tom před Narnou zmiňovat, protože by jí pak bylo jasné, že nám to řekla ona. Úplně s ní souhlasím a přeji jí znovu zdraví. Draka mi ještě říká něco vo tom obřadu. No jo, no jo, to mě teď až tam nezajímá i když je to asi hodně důležitá informace. Vracím se a ostatním říkám všechno co jsem se dozvěděl. Pěkně popravdě. Takhle pravda mi totiž hraje do karet. Takže klidně můžu s pravdou ven. Che.

Jorchen se mě ptá kdy teda bude přesně ten obřad. A proč jsem se na to teda nezeptal. Tvářím se jako hlupák a snažím se vzpomenout co mi to baba vlastně o tom obřadu říkala. No, že už bude brzo vyhlášené a že..., jo že to musí být, to dá rozum, s nějakým předstihem, aby se stačilo dát vědět lidem v okolí. Jo, už si vzpomínám, to datum řeknou zejtra. Asi u jídla nebo u modliteb. Takhle nějak jsem se z té nepříjemný otázky vykroutil, ale jinak mám náladu dobrou. Ovšem Jorchen se ptá pořád dál. Prej ho chytil rapl. Naštěstí mi takhle přišel na pomoc vůdce. To teda jo, musím s Rahemem souhlasit.

A už se zase plánuje. A Jorchen se chlubí tím, že vlastní nějakou palečnici, která je kouzelná a když se použije, tak dotazované musí říct pravdu. No to mě poser! Hlavně aby jí nepoužil na mě! Ne, to nechce, ale chce ji použít na Bradu. Chtěj ho mučit a všichni se tomu smějou. Trpaslík Bolbuch se přidává a říká, že by se akce na chycení Brady ovšem měla odložit až po půlnoci, protože to pak bude fungovat i nějaká čapka. Jestli ovšem toho Bradu budou mučit, tak je mi jasné, že ho pak už asi nebudou moct pustit. Poukazuju na to, jednak protože mi to přijde celkem logický a jednak nesmím zapomínat na, že jsem pořád ten dobrý a mírumilovný služebník svatýho Daleše a svatý

Maurý. Ale z celý té debaty mám pocit, že většina družiny by si tak jako klidně замуčila. Nakonec Bolbuch celou debatu uzavírá s tím, že komploty se řeší v noci.

A jde se na večeři. Podává se nadívaná dýně. Dobrý. Rozhlížím se a vidím Tily. Tak se rozhodnu přisednout si k ní. Jenomže nesedí sama. Je tam i ten Brada a Darmodal. Zatímco Darmodal je nudnej patron, tak musím uznat, že Brada svejma světoběžnickejma historkama Tily zaujal. Hajzl jeden! Jde mu očividně o to co jde i mě. Dostat se té mladíčce pod sukni. Takže se přidávám do debaty a taky vyprávím. Ale musím se v tom trochu krotit a hlavně si dávat pozor na jazyk ohledně některých věcí. Nemůžu přeci balit holku na historky z bordelu. Ale mám z toho celého dobrej pocit. Myslím, že jsem jí zaujal. Minimálně stejně jako ten hajzl Brada. Dostaneš palečnici, mizero! Asi budu muset trochu přehodnotit svůj názor na to mučení. Tily je mi ovšem pořád tak trochu záhadou. Některý věci jí očividně zajímaj a něco jí prochází skrz nasrky. Myšlenky mi zalítnou na to, když Zifnab říká, že se všema těma problémama v klášteře může být vona. Tak nevím. Ale ty Brado se do ní srát nebudeš!

Vracím se k ostatním a tak trochu otáčím. Myslím, že tomu Bradovi by malý mučeníčko neuškodilo. A nakonec je von určitě podezřelej. Tak jak to provedem? Takle noc zase nebude krátká. Bolbuch půjde hledat Zifnaba a Jorchen se psem chce jít spát do skladu, kdyby se tam zase někdo chtěl vloupat. Asi jsem se zapomněl zmínit o tom, že v tom skladu se skladuje ovoce ze sadu. A pro provedení toho slavného zemědělského obřadu se právě to ovoce pak taky zřejmě čerstvý kytky z Muharovy zahrádky hojně používaj. Před usnutím zase trochu zkoumám magickou linku v ovzduší. Mám pocit, že to nepříjemný rušení minulejch dní slábne. Něco visí ve vzduchu.

A další den

Kruci! Pořád neprší, protože kdyby přišlo, tak by byla větší šance, že půjdu pod střechem do knihovny a tam bude Tily. Takhle to zase vypadá na sběr padavcat. Ještě před snídání nás trpaslík informuje, že se setkal se Zifnabem a že si domluvili místo na sraz. Někde na kraji lesíka. A Jorchen říká, že se do skladu nikdo nepokusil vloupat. Je z toho očividně zklamanej.

Máme jít pro tu uschlou jablonočku co jsme jí včera vykopali a máme ji spalit. Mrzutě se plouhám od snídaň, ostatní taky. Všimáme si

mladýho Tulky, podřimuje na židli. To má z toho, že držel za trest dvojitou hlídku a ještě kompostoval. A Rahem navíc ještě přidal informaci, že měl i další trest v podobě celodenního půstu a že se musel taky dlouho modlit a kát. Takže se nebylo co divit, když sebou najednou praštil vo zem. Bum a báb. Tady v tom klášteře se vraždí a děje se spousta divnejch věcí a celý to hlídá tenhle chudáček. Přibíhá jistě Entrik, poloskrfet, a dává mu z brašny nějakéj lektvar. Asi na posilněnou. Inu, co vám mám povídat. Toho chudáka to skutečně posílilo. Vstal, ušel pár kroků a padnul k zemi! Otrava, volá někdo. Jorchen s Borůvkou se se tomu nešťastníkovi pokoušej pomoci. Jorchen u toho má teda spoustu rádoby odbornějch keců, ale jejich snaha je marná. Darmodal přikazuje sebrat Entriku do želez, protože podezření padá na něj. Aha, bude se zase vyšetřovat. Celý je mi to nějaký divný a ostatním taky. Dohadujeme se stranou, že se půjde po Bradovi. Tak je to správný a tak to má být. Podezřelej se nám jeví i Darmodal.

Náhle někdo zjistil, že z té pokácené jabloně zmizely její kořeny, co jsme včera tak pracně vykopali ze země. Další divná věc. Kdo by potřeboval kořeny uschlýho stromu? Temný síly! No nic, je rozhodnuto, že Borůvka skočí za Bradou a zeptá se ho jestli nepotřebuje další bílý květy. Do počtu pěti. Čekáme s jakou ten léčitel a dobrák přijde. A přišel. Že prej Brada ty kytky chce, ale když se ho Borůvka zeptal na co, tak mu Brada hodně příkře odsekl, že je mu to tom hovno. Tak se ho dál neptal.

Zvedá se vítr

Musíme po tom Bradovi jít. Jenomže pak se stala jinačí věc. Přišla příšerná bouře. Blesky svištěly a hromy práskaly. Na klášter spadlo několik stromů a dovnitř začala pronikat voda. Spousta vody. Museli sme látat střechu. Žebřík sem a žebřík tam. Nahoru a dolů. Já si teda spíš dával majzla, aby mě nepřizabila nějaká větev nebo neodfoukl vítr. Ale o to víc jsem rozdával rady. Ty běž tam a ty zase onam. Dodalo mi to na důležitosti. Možná. Nakonec jsme bouři přečkali. A že to nebyla obyčejná bouřka, ale předzvěst dalších událostí.

Krús a šmitec

Probouzím se v posteli. Je čistě povlečená a pod hlavou mám polštář. No dobře. Ale proč jsem v posteli? Srovnávám si vzpomínky. A snažím se utříbit si dny. Jasně, Brada je hajzl. A

důvodů by se našlo víc. Pamatuju se, že jsem našel tajný vchod. Tam v té místnosti kam předtím zavlekl toho prašivýho kudúka. Vraha a cynika. A taky hobita Babačana. Hodněho navíku. Prohledával jsem to tam společně s vůdcem a asi tam byl i ten Kierke. Beze mě by byli úplně bezradní. Maskování tajných dveří jsem našel cobydub. Vstoupili jsme dovnitř, ale pak jižan Rahem řekl, že dojde pro ostatní, a tak jsme se stáhli. Rozhodlo se, že tam půjdeme všichni a v noci. Asi. Tak to si stihnu ještě nějaký pořízení.

Došel jsem si pro ulitou láhev vína a v kuchyni jsem si půjčil dvě skleničky. A pěkně večír s Tily může začít. A pak možná skrytej v davu se vydám do toho podzemí. Vlastně je to moje podzemí, když jsem si ho našel. A pak. A pak..., pak už vůbec nic. Nepamatuju se...

Asi uběhlo pár dní. Zřejmě mě sklátila horečka. A nakonec proč ne. Aspoň jsem se nepředřel a neohrozil svůj vzácný život. Vostatní hrdinové ze Země medvěďů to vodřeli za mě. A důkladně. Když sem začal vnímat okolí, tak jsem se dozvěděl něco o tajemným obřadu, hejnech ptáků klovrů, někdo prej i na chvíli zkameněl, někdo skoro umřel a a nakonec to ty naši dobrodinci vyřešili. Asi vymlátili ty špatný. A špatnej byl prej ten Brada. Tak to se mě mohli zeptat. To bych jim řek. Teda já jim to vlastně před tou horečkou řek. Takže sem vlastně taky přiložil polínko do ohýnku. Jenom sem si nestačil zalaškovat s tou Tily. Sakra. Ale dostal sem podíl. Tohle mi vyšlo skvěle. Za málo práce spousta muziky. Tak sem s tou jejich družinou vodjel to toho jejich Liscannoru. Žádněj Lyzganor. Liscannor to je. A pak se ještě dražily nějaký předměty co zřejmě nakradli v tom klášteře. A dostal sem další prachy. Ještě víc než předtím. Tak sem jim poděkoval jménem svatýho Daleše a svatý Maurý. Pak přidal několik mouder a vodebral se do Nurnu. Ale ne do chrámu za Humplanem. Nejsem blbej. Pěkně vymetat pajzly a nevěstince. Mám peněz jako šlupek. V týhle kumpanii mě neviděj naposled. Mě, věrnýho služebníka svatýho Daleše, pana Juliána Chrpu.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídicí liscannorské školy*